

Бог ще ви преведе през изпитанията

от

Макс Лукадо

Информация за Макс Лукадо

Макс Лукадо е роден през 1955. Той е проповедник в Oak Hills Church, Сан Антонио, Тексас и един от най-прочутите християнски автори в САЩ. Написал е около 100 книги с общ тираж повече от 100 мил. копия. Носител е на много на брой престижи награди и е бил лектор на традиционната ежегодна Национална Молитвена закуска в Белия дом.

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор.....	2
Глава 1 Бог ще ви преведе през изпитанията.....	3
Глава 2 Едно нещо, което тревогите не могат да докоснат.....	6
Глава 3 Не се отчайвайте, Бог е близо.....	8
Глава 4 Когато се протягаме за сила към Него.....	11
Глава 5 Борбите ни подготвят за живота.....	14
Глава 6 Бог е във всичките ни дни.....	17
Глава 7 Доброто от житейските бъркотии.....	19
Глава 8 Красота от всички неща.....	22
Глава 9 Хваление и благодарност.....	24
Глава 10 Възстановяване и излекуване.....	27
Глава 11 Просторните пътища на милостта.....	30
Глава 12 Исус се грижи за нас.....	32
Глава 13 Най-висшето нещо е да вярваме.....	36
Глава 14 От скръбен до обнадяден.....	39
Глава 15 Вярвайте в Бога до победата.....	41
Списък на преведените от мен книги или подбрани мисли на велики хора, които мога да ви изпратя безплатно по електронната поща в PDF формат.....	43

Предговор

Това е важната тема на Библията: Бог идва, за да помогне на децата си. Спасяване в последната минута на Исаак от сигурната смърт от ръката на покорният Аврам. Децата на Израел са спасени от ямите, където правели тухли в Египет. Савел станал Павел, освободен от своя път на омразата и насието. И всички избавени са били спасени от унищожението, чрез дарът на Спасител.

Отново и отново, историите за небесната грижа и Божественото спасение грабват въображението ни и ни помагат да изградим нашата вяра, че същият Бог ще направи същото и за нас. В историите от миналото нашият небесен Отец изявява своето могъщество, чрез разделяне на водите на морето; чрез облаци, които водят; чрез заслепяващи светлини; чрез чудотворни изцеления; и чрез неугасими огънове.

Същият Бог, който влезе и пренаписа историята на човечеството, се грижи за нашите собствени борби, страхове, сълзи и надежди. Имате ли финансови беди; стигнали ли сте разрушаването на важни взаимоотношения; имате ли проблеми със здравето? Вие ще преминете през тези изпитания. Но това няма да стане лесно, бързо или безболезнено.

Вярвайте в Него.

Моля се историите, разказани в тази книга за братята и сестрите, които са били изправени пред изпитания, когато е трябвало да преминат през разделените води на Червено море да ви окуражават, докато самите вие преминавате през вашите собствени борби.

Със собствените си думи тези спътници споделят своите моменти, приличащи на моментите на Йосиф и как Бог ги е превел през изпитанията.

Бог ще направи същото и за вас.

Макс Лукадо

Глава 1

Бог ще ви преведе през изпитанията

Вие ще преминете през това изпитание. Вашият страх няма да победи. Всички ние се страхуваме. Страхуваме се, че застоят никога няма да свърши, че крещенето от ярост никога няма да престане, че болката никога няма да изчезне... Питаме се: дали това мрачно небе някога ще се проясни? Дали някога този товар ще олекне? Чувстваме се натикани, хванати в капан, затворени в клетка. Мислим си, че сме предопределени да се провалим. Дали някога ще се измъкнем от тази яма?

Да!

В Библията освобождението е това, което е джаза за Марди Грас – смел, шумен и навсякъде. *(Коментар: Марди Грас или Дебелият Вторник – карнавални християнски тържества, денят преди „Пепеливата сряда“, в който се поставя началото на Великденските пости. „Дебелият вторник е последния ден, в който хората се наядат до насита преди началото на постите. Д.Пр.)*

Освобождение: от ямата с лъва, където бил хвърлен Даниил; от затвора – за Петър; от корема на кита – за Йона; от сянката на Голиат – за Давид; от бурята в Галилейското езеро – за учениците в лодката; от болестта – за прокажените; от съмненията – за Тома; от гроба – за Лазар; и от оковите – за Павел в затвора във Филипи.

Бог ще ни преведе през препятствията: през Червеното море за да стигнем до сушата (Изх.14:22); през пустинята (Втор.29:5); през долината на мрачната сянка на смъртта (Пс.23:4); и през дълбокото море (Пс.77:19).

„През“ е дума, която е харесвана от Бога: „Когато минаваш през водите, с теб ще бъде, и през реките – те няма да те потопят; когато ходиш през огъня, ти няма да се изгориш и пламъкът няма да да те опали“ (Ис-43:2).

Това няма да е безболезнено. Дали сте изплакали последната си сълза и дали сте получили последната порция от химиотерапията? Не е задължително да е така. Дали нещастният ви брак за един миг ще стане щастлив? Не е правдоподобно... Дали Бог гарантира липсата на борба и изобилие от сила? Не и в този живот! **Но той обещава да използва отново вашата болка за постигането на някаква по-висша цел.**

Това няма да стане бързо.

Йосиф е бил на 17 години, когато братята му го продали на едни пътуващи търговци. Бил е поне на 37 години, когато ги видял отново. Изминало още 2 години, преди той да види баща си.

Понякога Бог се нуждае от време: 120 години, за да подготви Ной за Потопа; 80 години, за да подготви Моисей за работата, която щял да му възложи.

Бог обявил, че младия Давид ще бъде цар, но го върнал да пасе овцете. Бог призовал Павел да бъде Апостол, а после го изолирал в Арабия за около 3 години. Исус бил на земята около 30 години и чак тогава направил нещо по-различно от изработването на кухненска маса.

От колко време ще се нуждае Бог, докато се занимава с вас? Той може да се нуждае от време. **Неговата история е спасяване не за минути, а през целия човешки живот.**

Но Бог ще използва вашата бъркотия за добро.

Ние виждаме хитростите и маневрите на Сатаната. А Бог вижда, че Сатаната се препъва и е париран. Нека да бъде ясен... **Вие представлявате заплаха за плана на Сатаната.** Вие носите в себе си нещо от Бога, нещо благородно и свято, нещо, от което светът се нуждае – мъдрост, доброта, милост, умение. Ако Сатаната може да ви обезсили, той може да заглуши вашето влияние.

Това, което Сатаната замисля като зло, Майсторът Тъкач и Майсторът Строител възстановява за добро.

Историята на Йосиф в Библията е разказана с тази цел: да ни научи да вярваме, че Бог побеждава злото.

„Издигам очите си към хълмовете. Откъде иде помощта ми? Помощта ми е от Господа, Който е направил небето и земята. Той няма да позволи ти да бъдеш победен. Той ще те пази никога да не се подхлъзнеш“ (Пс.121:1-3 – мой превод).

„Както хълмовете обкръжават Йерусалим, така Господ обкръжава хората си сега и завинаги“ (Пс.125:2 – мой превод).

„Ти си моята помощ. Поради твоята закрила аз нея“ (Пс.63:7 – мой превод)

„Помощта ми идва от Господа, който направи небето и земята“ (Пс.124:8 – мой превод).

Помощ в трудните времена

„И когато Йосиф дойде при братята си, те съблякоха от Йосиф дрешката му, шарената дрешка, която носеше. Тогава го взеха и го хвърлиха в рова; а ровът беше празен, в него нямаше вода. И те седнаха да ядат.“ (Бит.37:23-25 – мой превод). Ровът е бил изоставена яма за дъждовна вода. Седемнадесет годишното момче лежи на дъното. Поне изглежда, че е момче: мъхеста брада, тънки ръце и крака. Ръцете и глезените му са вързани. Лежи на едната си страна, с колене притиснати към гърдите, ограничен в тясното пространство. Пясъкът на дъното е влажен от лигите, които текат от устата му. Очите му са разширени от страх. Гласът му е прегракнал от крещене. И братята му са го чували.

Двадесет и две години по-късно, когато гладът опитомил тяхното големее и чувството им за вина задушило гордостта им, те щели да признаят: „Ние видяхме мъката на душата му, когато той ни се молеше и ние не го послушахме“ (Бит.42:21).

Йосиф не е видял приближаването на това покушение. В този ден той не е станал от леглото си и не си е помислил: „По-добре е да се облека с ватирани дрехи, защото днес е денят, в който ще бъде хвърлен в ямата.“ Нападението го хванало незащитен.

Същото се случва и с вас. Ямата на Йосиф е била във формата на изоставена цистерна за дъждовна вода. А може би вашата яма ще бъде във формата на някоя диагноза или на изпращане в дом за изоставени деца или тежко нараняване. Йосиф е бил хвърлен в дупката и е бил презрян.

А вие? Хвърлен сте на опашката за безработните и сте забравен. Хвърлен сте в развод и сте изоставен, с едно легло и прелъстен. Ямата. Вид смърт, безводна и непреклонна. **Някои хора никога не се възстановяват.** Животът бива принизен до един единствен стремеж: да се измъкнете и никога отново да не бъдете нараняван. Но това не става лесно. **Ямите нямат никакви лесни изходи.**

Историята на Йосиф става още по-лоша, преди да стане по-добра. Изоставянето довело до превръщането му в роб, в набеждаването му за извършване на нещо, което не бил извършил и най-накрая – до изпращането му в затвора. Той бил ударен внезапно и повален. Предаден. Малтретиран. Хора му давали обещания, само за да ги нарушат; предлагали му дарове, само за да си ги вземат обратно. Ако причинената болка беше блатиста местност, тогава Йосиф е бил осъден до края на живота си да работи тежка работа в Националният парк във Флорида. *(Коментар: Където алигатори и крокодили се отглеждат в естествената им природна среда. Д.Пр.)* Но въпреки това, той никога не се предал. Горчивината никога не успяла да го завладее. Гневът никога не разпространил метастазите си, превръщайки се в омраза. Сърцето му никога не се вкоравило; решимостта му никога не се изчезнала.

Той не само оцелял; той процъфтял. Издигнал се нагоре като балон, пълен с хелий. Един египетски държавен служител го повишил до длъжността главен прислужник в дома си. Пазачът на затвора го направил шеф на затворниците. А Фараонът, най-високопоставеният управник на света, избрал Йосиф да служи като негов пръв министър. В края на живота си Йосиф бил втория по могъщество човек от неговото поколение. **Не е преувеличено да се твърди, че той е спасил света от гладна смърт.**

Как той е съумял да процъфтява сред трагедията? Не е нужно да налучкваме кой е верният отговор. Около 20 години по-късно ролите били разменени – силната позицията била дадена на Йосиф, а на братята му – слабата позиция. Те отишли при него, изпълнение със страхопочитание. Страхували се, че той ще се разплати с тях и сега ще ги хвърли в яма, направена от него. Но Йосиф не направил това. А в неговото

обяснение ние намираме подбудата, която го е накарала да постъпи така: „А що се отнася до вас, вие наистина намислихте зло против мен; но Бог го намисли за добро, за да се стигне до настоящия резултат, да запази живота на много хора“ (Бит.50:20 – мой превод).

В ръцете на Бога планираното зло се превръща в окончателно добро. Йосиф завързал себе си за стълбъа на това обещание и се държал за него, за да спаси живота си. Нищо в тази история не замазва присъствието на злото. Точно обратното. Навсякъде се виждат петната от кръв и следите от сълзи. Сърцето на Йосиф е жестоко наранявано от допира му до остриите камъни на вероломството и несправедливостта. Но въпреки това, Бог отново и отново го спасява от болката. Бодливата мантия се превръща в царска пелерина. Ямата става дворец. Разбитото семейство отново се събира заедно. Самите действия, планирани да унищожат слугата на Бога, се превръщат в действия, които го подсилват. „Вие намислихте зло против мен“ - казал Йосиф на братята си, използвайки един еврейски глагол, който означава „да измисля, да вплета, да вмъкна“ или „да сплета, да оплета.“ „Вие измислихте зло“ - казал той, „но Бог го намисли за добро.“

Бог, Майсторът Тъкач. Той разтяга нишката и преплита цветовете, мръсната нишка с кадифените нишки, болките с удоволствията. Нищо не убягва от неговото търсене. Всеки цар и деспот, всяка характерна черта на метеорологичното време и всяка молекула се подчиняват на Неговата заповед. Той притежава способността да се движи напред и назад през поколенията и когато прави това, се появява нов проект.

Сатаната замисля, а Бог премисля.

Бог е Майстор Строител. Това е смисълът на думите, казани от Йосиф: „но Бог го намисли за добро, за да се стигне до ...“ Еврейският глагол, преведен тук като „за да се стигне до“ е строителен термин. Той описва задача или строителен проект, приличащ много на строителният проект, през който преминавам с колата си всяка сутрин. Щатът Тексас преправя една магистрала, която преминава близо до моя дом. Три платна на магистралата са намалени до едно, превръщайки магистралата във второстепенен път. Вътрешно щатският проект, подобно на човешката история, се усъвършенства още от преди създаването на света. Ежедневно кранове се движат над нас. Работници носят пътни знаци и лопати, а през това време няколко милиона хора мърморят. Е, поне аз мърморя. Колко време ще трае това?

Съседите, които живеят до нас, имат друго мнение за този проект. Съпругът и жена му са пътни инженери, и работят като съветници в щатския Отдела по транспорта. Те понасят същите задръствания на трафика и обходните пътища, като останалите от нас, **но правят това с по-добър начин на мислене.** Защо? Защото те знаят как тези проекти се осъществяват на практика. „За това е нужно време“, отговарят те на моето мърморене, „но това ще свърши. Това е изпълнимо.“ Те са виждали чертежите и плановете.

Давайки ни истории, като историята на Йосиф, Бог ни позволява да изучим неговите планове. Такава бъркотия! Братя изоставят брат си. Права. Недостиг на храни и семейни владения, разпръснати и смесени като гвоздеи и торби с цимент на празна площ. **Логиката на Сатаната е зловаща и проста: да унищожат семейството на Авраам и по този начин да унищожат неговото семе, Исус Христос.** Целият ад изглежда, че се е прицелил в момчетата на Яков. *(Коментар: Не наблюдаваме ли и сега същата логика в нестихващия конфликт между Израел и палестинците? За да прозрете скритата от очите ни истина, наблюдавайте на чия страна застават лидерите на различните държави, след като знаем, каква е вечната цел на Сатаната. Много неща ще ни станат ясни, когато гледаме на случващото се от тази гледна точка. Много трябва внимаваме, когато самите ние избираме на чия страна да застанем. Това може да определи каква ще е съдбата ни. Д.Пр.)*

Но вижте как работи Майсторът Строител. Той почиства отломките, укрепва сградата и закрепва с болтове подпори, докато хаосът на Бит.37:24: „Тогава го взеха и го хвърлиха в рова“ се превърне в триумфа на Бит.50:20: „да запази живота на много хора.“

Бог е Майстор Тъкач и Майстор Строител. Той е възстановил историята на живота на Йосиф. **Не може ли да възстанови и историята на вашия живот?** „Господи, даже когато отвсякъде съм заобиколен от беди, Ти ще ме запазиш жив. Когато враговете ми са разгневени, Ти ще се пресегнеш надолу и ще ме спасиш чрез силата Си“ (Пс.138:7 – мой превод).

Йосиф ще е първият, който ще ви каже, че животът в ямата вони. Но въпреки всичката си гнилоота, ямата не прави ли толкова много добри неща? Тя ви принуждава да погледнете нагоре. Някой отгоре трябва да слезе тук долу и да ви подаде ръка. **Бог е направил това за Йосиф. В правилното време, по правилният начин, Той ще направи същото и за вас.**

Историята на Шарлот

Според собствените ѝ думи

По повод на 17-тата годишнина от сватбата ни, моят съпруг ми даде билети да пътувам със самолет до Мичиган и да прекарам една седмица с моята леля и с моята братовчедка, един вид пътуване за „момичешко

пазаруване“, което от няколко години бях искала да направя. Излетях от Флорида за Мичиган в денят на годишнината ни.

На следващата сутрин той оставил в църквата двете ни дъщери (тогава на 13 и 15 годишна възраст), и отишъл до универсалния магазин, като им казал, че ще се върне, когато те излязат от църквата. По това време аз бях навън, заедно с моята леля, съпругът ѝ и братовчедката ми и тогава телефонът на вуйчо ми иззвъня. Обаждаше се майка ми: съпругът ми паднал, намирал се в болница и лекарите се нуждаели от разрешение, за да му направят операция на мозъка. Обадох се в болницата, дадох разрешението за операцията и след това хукнах към летището за да се прибера у дома.

Бог контролираше всичко и успях да се кача в следващия самолет, който летеше от Мичиган за Флорида. Влязох в чакалнята на болницата, когато един лекар излизаше от операционната зала. След това съпругът ми престоя един дълъг месец в реанимация и беше ясно, че той няма да се възстанови. Прекъснаха системите за поддържане на живота му и 11 часа след това той се присъедини към Божиия хор. Дъщерите ми и аз усещахме Божието присъствие до нас още от мигът, от който съпругът ми падна. Църковното ни семейство оказва огромно влияние върху нас по време и след нещастieto.

Много съм благословена, че съм способна да кажа, че откакто загубиха баща си, дъщерите ми също израснаха в живеенето си с Бога. И трите завършихме колеж. По-голямата ми дъщеря е омъжена за прекрасен християнин. Когато сега чуя някой да казва: „Бог ще те преведе през изпитанията,“ аз наистина вярвам в това. Той ме преведе и продължава да ме превежда през изпитанията и през трудните времена. Пътуването не е лесно и трудните ситуации не винаги са разрешават бързо. **Но Бог е верен. Просто разчитайте на него.**

Глава 2

Едно нещо, което тревогите не могат да докоснат

Не забравяйте вашата съдба

Ако двамата с вас прием кафе и водим този разговор, това е моментът, в който аз щях да се наведе към вас през масата и да ви попитам: „Кое е това нещо, което вие все още имате и не можете да го изгубите?“ Знаем, че трудностите са ви отнели много неща. Но има един дар, който вашите тревоги не могат да докоснат. **Вашата съдба.** Можете ли да говорите за нея?

Вие сте дете на Бога. Той ви видя, избра ви и ви постави. „*Не вие избрахте Мен; Аз ви избрах*“ (Йоан 15:16). Преди вие да сте касарин, banker или мебелист; мъж или жена; азиатец или чернокож; вие сте дете на Бога. **Дали сте заместник? Едва ли. Вие сте Неговият пръв избор.**

Не винаги е така в живота. Веднъж, само няколко минути преди да извърша една сватбена церемония, младоженецът се наведе към мен и каза: „Вие не бяхте нашият пръв избор.“ „Наистина ли?“ „Да, но проповедникът, който искахме да ни венчае, беше зает.“ „Ясно.“ „Но ви благодаря, че го заместихте.“ „Разбира се, винаги.“ Докато разписах Брачното му свидетелство си казах: „Заместник.“

Никога няма да чуете такива думи от Бога. Той ви избра. Този избор не е бил задължителен, изискващ се, принудителен или насилствен. **Избрал ви е, защото Той е пожелал.** Вие сте Неговият свободен, желателен и доброволен избор. Той влезе в мястото, където се провеждаше търгът и обяви: „Това дете е Мое.“ И Той ви купи „*със скъпоценната кръв на Христос, като на агнец – без недостатък и пречист*“ (1Пет.1:19). Вие сте дете на Бога.

Вие завинаги сте дете на Бога.

Не вярвайте на надгробните камъни. Вие сте много повече от едно тире между датата на раждането и датата на смъртта ви. Не позволявайте да бъдете погълнат от късогледият начин на мисленето. Вашите борби няма да траят вечно, но вие ще живеете вечно. Бог ще има своята Райска Градина. Той създава градина, в която Адамите и Евите ще споделят приликата си с Него и с Неговата любов, в мир помежду си, с животните и с природата. Ние ще царуваме с Него над полята, градовете и народите. „*Ако устоим, ние ще царуваме с Него*“ (2Тим.2:12).

Вярвайте в това. Дръжте се здраво за това обещание. Татуирайте го във вътрешността на сърцето си. Може да изглежда, че бедствието изсмуква живота ви, но това не е вярно. **Въпреки това, вие имате крайната цел на вашия живот.**

Баща ми тъкмо се беше пенсионира. Двамата с майка ми имаха спестени пари и правеха своите планове. Искане да посетят всеки национален парк, пътувайки с тяхната каравана. Тогава дойде диагнозата:

амиофична латерална склероза, жестока болест, която уврежда мускулите на човека. След само няколко месеца той не беше способен да се храни, да се облича или да се къпе в банята. Неговият свят, такъв, какъвто той го познаваше, беше свършил.

По това време двамата със съпругата ми Денилин се подготвихме за заминаване в Бразилия, където щяхме да служим като мисионери. Когато научихме лошата новина, аз предложих да променя плановете си. Как бих могъл да замина в чужбина, докато баща ми умираше? Отговорът на тате беше незабавен и уверен. Той не се славеше с дългите си писма, но това писмо беше дълго цели четири страници: „*Относно моето заболяване и вашето заминаване за Рио де Жанейро. За мен това наистина е лесен отговор и той е: „Заминете“... Аз не се страхувам от смъртта или от вечността...поради това не се тревожете за мен. Просто - Заминете. „Бъдете угодни на Него“ (2Кор.5:9).*“

Баща ми загуби много: здравето си; живота си като пенсионер; годините, прекарани с децата и с внуците си; годините, прекарани с жена си. Загубата беше жестока, но това не беше краят. Няколко години след смъртта на тате получих писмо от жена, която го помнеше. Дъщеря й Джинджър била само на 6 години, когато в нейното Неделно училище направили картички с пожелание за оздравяване на болни членове на църквата. Тя направила ярка кърваво червена картичка от корава цветна хартия, прегъната на две и внимателно я облепила отвън със стикери. А на вътрешната й страна написала: „Обичам те, но повече от всичко – Бог те обича.“ Майка й опекла сладкиш и двете занесли подаръка. Баща ми не можел да мръдне в леглото си. Краят бил близо. Долната му челюст имала склонността да увисва надолу и така устата му се отваряла. Той можал да протегне ръката си, но не можел да я сгъне поради болестта.

Случило се така, че за момент Джинджър останала насаме с него и задала въпрос, какъвто може да зададе само едно 6 годишно дете: „Ти ще умреш ли?“ Той докоснал ръчичката й, казал й да дойде по-близо до него и прошепнал: „Да, аз ще умра, но не знам кога.“ Тя го попитала дали се страхува да отиде далече. Той й казал: „Далече – това означава на небето. Аз ще бъда с моя Баща. Готов съм да го видя очи в очи.“ В този момент от посещението нейната майка и моята майка се върнали. Джинджър си спомня: „Мама утеши родителите ви с престорена усмивка на лицето си. За разлика от нея, аз се усмихнах с широка, красива и истинска усмивка, а той направи същото и ми намигна. Целта, поради която ви разказвам всичко това е, че моето семейство и аз заминаваме за Кения. Ние ще занесем Исус на едно племе на крайбрежието. Много съм изплашена за децата ми, защото знам, че там живота ще бъде труден и ще има болести. Но за себе си – аз не се страхувам, защото най-лошото нещо, което може да ми се случи, е да видя моя Баща очи в очи. Вашият баща беше този, който ме научи, че земята е само едно преминаване през нея, а смъртта е просто повторно раждане.

Човек, който скоро ще умре, да намига при мисълта за смъртта. Лишен от всичко? Това се случва само по този начин. Накрая тате все още имал това, което никой не може да му отнеме. А накрая това е всичко, от което той се нуждаел. Ако надеждата ни в Христос е само за този живот, ние сме за съжаление повече от всеки друг човек на света.

Ние знаем, че нашето тяло – това е палатка, в която живеем тук, на земята – а палатката, в която живеем тук, на земята ще бъде унищожена. Но когато това се случи, Бог ще има къща за нас. Това няма да е къща, направена от човешки ръце; тя ще е дом на небето, който ще трае вечно. Ако приемем страданието, ние също ще царуваме с Него.

Слава да бъде за Бога и Отца на нашия Господ Исус Христос. В Божията велика милост, Той направи ние да бъдем родени отново в жива надежда, защото Исус Христос възкръсна от смъртта. Сега ние се надяваме на благословиите, които Бог има за децата Си. Тези благословии, които не могат да бъдат унищожени, повредени или направени да изгубят своята красота, се пазят на небето за вас. Божията сила ви пази чрез вашата вяра докато спасението се открие за вас в края на времето. Вижте: 1Кор.15:19; 2Кор. 5:1; 2Тим.2:12; 1Пет.1:3-5.

Историята на Синди

Според собствените й думи

„Виж, на дланите на ръцете Си съм те гравирал“ (Ис.49:16 – мой превод)

Наскоро чух, че ако се вгледате достатъчно отблизо в белезите от раните по ръцете и краката на Исус, вие ще видите, че името ви е написано там. Белезите показват състоянието на раняването, мястото, където е била усещана болката и кръвта, която е текла. Белезите могат също да означават, че вие сте се срещнали с нещо, което е можело да бъде смъртоносно, но вие сте оцелели. В конкретния случай с Исус, белегът е постоянно напомняне за втория шанс в живота, който ви е даден.

Когато баща ми за пръв път ми каза, че има меланома (*Коментар: Злокачествен рак на кожата. Д.Пр.*),

сърцето ми се сви. Тъй като съм практикуваща медицинска сестра аз знаех, че прогнозите не са добри и че ранното откриване и лекуване на болестта са от решаващо значение – но ние служим на Онзи, който държи цялото време в ръцете си.

Баща ми беше разпределен да отиде на преглед в една болница в Хюстън, но чак след 1 месец. Със сигурност Светият Дух ме накара да се моля и да искам да му определят по-ранна дата за прегледа, ако болният се откаже от определената дата – и това беше първият път, когато аз се молих заедно с родителите си по телефона. Бог не само отговори на тази молитва, но освен това Той ми изпрати едно лично любовно послание, **като премести по-рано датата на прегледа на моя рожден ден.**

През време на дългите часове на очакване на резултатите от биопсията, от изследванията с магнитния резонанс и сеансите с ултразвуковата терапия – всяко от които не даваше сигурен резултат – аз се ровех в Интернет, за да търся информация за медицинските изследвания на меланома. Мислех си, че ако намеря описанието на поне един случай, който съвпада със случая на баща ми и болният е бил излекуван успешно, аз щях да се успокоя. Но не намерих нито един такъв случай. **А Бог ми показа нещо, което се намира в края на Ис.49:23: „Онези, които се надяват на Мен, няма да бъдат разочаровани“** (мой превод).

Все едно, че Той ме питаше: „Надяваш ли се да намериш утешение в Интернет или ще Ми позволиш Аз да те утеша?“ **Беше ми толкова трудно да вярвам, защото продължавах да се чудя, дали накрая няма да бъда разочарована.**

Веднъж чух следното определение за вярата: **„Вярата е уверено подчинение на Божието Слово, независимо от ситуацията или последствията.“** Спомняйки си за това, аз реших, че просто ще вярвам в Бога. Реших, че ще се надявам изцяло на Него – и единствено на Него!

В понеделник, 12.03.2011 – след като знаехме диагнозата на баща ми – ние получихме обаждане по телефона, **че меланомата НЕ се беше разпространила в лимфните възли!** Хвала на Онзи, който държи бъдещето ни в ръцете Си! Последва период на излекуване и често пъти изглеждаше, че възстановяването протича бавно - но баща ми се възстанови!

Сега, когато пиша това, е изминала цяла година от това преживяване. Баща ми наистина ще носи белег до края на живота си. Този белег винаги ще му напомня за живота, който можеше да загуби, но просто му беше върнат обратно. А ако се вгледате отблизо в този белег, вие ще видите, че там е написано името на Исус.

Бог ни обгражда така, както Тихият океан обгражда едно камъче на дъното на океана. Бог е навсякъде: над нас, под нас и от всички страни.

Бог има плановете

„Братята му...го продадоха на исмаилянците за двадесет сребърника, а те заведоха Йосиф в Египет“ (Бит.37:28).

Заведоха го в Египет. Само преди няколко часа е изглеждало, че животът на Йосиф върви нагоре. Той имал нова дреха и комфортно място у дома. Мечтаел, че ще бъде по-високопоставен от братята и от родителите си. **Но това, което върви нагоре, трябва да слезе долу** и животът на Йосиф слязъл долу с трясък. Той бил унижен от братята си. Хвърлен бил в един празен кладенец. Изоставен от братята си и продаден като роб. А след това отведен в Египет.

Всяко от тези стъпала води надолу, надолу и надолу. Лишен от името си, от ранга си и от положението си. Всичко, което имал, всичко, което си мислел, че винаги ще има – заминало. Изчезнало. И всичко станало за един миг.

Точно както се случва и с нас, нали? Някога бил ли сте тъжен и потиснат, без пари, бил ли сте поставян под попечителство, бил ли сте поставян в края на списъка на социалната стълба, чувствали ли сте се лишен от късмет, бил ли сте разочарован от живота си...пропадал ли сте надолу и надолу...до Египет?

Животът ни дърпа надолу

Йосиф пристигнал в Египет, без да притежава каквото и да е. Не е имал нито пари, вложени в банката на негово име, нито даже е имал име, което да струва една стотинка. Семейното му дърво нямало никакво значение. Работата му била презирана. Гладко обръснатите хора от пирамидите избягвали косматите бедуини от пустинята.

Никакви препоръчителни писма, на които да разчита. Никакво семейство, на което да се облегне. Той загубил всичко, с едно единствено изключение: своята съдба.

Чрез онези стари сънища небето го убедило, че Бог има плановете за него. Със сигурност подробностите били смътни и неясни. Йосиф не е имал начин да знае конкретните неща за бъдещето си. Но

сънищата му казали, че той ще има изтъкнато място сред членовете на семейството си. Йосиф се държал здраво за този сън така, както днешният се държи за спасителната жилетка.

Как иначе можем да си обясним неговото оцеляване? Библията не казва нищо за неговата подготовка, обучение, изключителни умения или таланти. Но авторът е направил водещата история да е свързана със съдбата на Йосиф.

Еврейското момче изгубило семейството си, достойнството си и родната си страна, **но никога не загубило вярата си в Бога**. Вървейки с мъка през пустинята към Египет, той решил, че живота му няма да завърши по този начин. Бог има мечта за моя живот. Докато носел тежките робски вериги, той си спомнял, че е бил призван да бъде нещо повече от това. Довлечен в град, в който хората говорели на непознати езици и бръснели лицата си, **Йосиф си казал: „Бог има велики планове за мен.“**

Бог имал план за живота на Йосиф и момчето вярвало в този план.

Глава 3

Не се отчайвайте, Бог е близо

Когато светът стигне до най-ниската си точка

Мелани Джаспър казва, че синът ѝ Куупър се родил с усмивка на лицето. Трапчинката на бузата му никога не изчезвала. Той спечелвал сърцето на всеки човек, когото познавал: на трите си по-големи сестри, на родителите си, на дядовците и бабите си, на учителите си и на приятелите си. Обичал да се смее и да обича. Един негов приятел, признавайки предпочитанието си, казал, че той практически е свършеното дете.

Куупър бил роден в свършено семейство. Земеделци, обичащи шегите и закачките, търсещи Бога и гладни за Бога, бащата и Мелани изливали сърцата си в четирите си деца. Бащата копнеел за всеки момент, който прекарвал с единствения си син. Поради това на 17.7.2009 те се забавлявали, пътувайки през дюните с АТВ. Имали намерение да окосят заедно ливадата, но се оказало, че моторната косачка се нуждае от нова запалителна свещ на двигателя. Докато Мелани отишла с колата до града, за да купи свещта, бащата и 5-годишния Куупър използвали възможността да направят една бърза обиколка с АТВ-то. Те били правили това хиляди пъти, профучавайки надолу по калния път в АТВ-то, което било покрито и укрепено с вътрешни метални тръби. В карането на АТВ-то нямало нищо ново, но поднасянето и подхвърлянето на колата било ново. На напълно равен път с Куупър, който седял на седалката със закопчан предпазен колан, бащата направил пълен кръг и АТВ-то се преобърнало. Куупър не реагирал. Бащата се обадил на 911, а след това на Мелани. Той ѝ казал: „Това беше нещастен случай. Не мисля, че Куупър ще оживее.“

Следващите часове били най-лошите часове, които са кошмарът за всеки родител: кола на „Бърза помощ“, спешен кабинет, сподавен плач и шок. И най-накрая новината. Куупър преминал от този живот и отишъл на небето. Бащата и Мелани се заели да вършат немислимото: да избират ковчег, да планират погребението и да си представят как ще живеят без единственият си син. През следващите дни те се озовали в ритъм, който вцепнявал разума им. Всяка сутрин, щом се събудели, те се държали един за друг и плачели неудържимо. След като съберели достатъчно смелост, ставали от леглото и слизали на долния етаж при семейството и приятелите, които ги очаквали. Плачели през целия ден, докато дойдело времето за лягане. Отивали в леглото, държейки се един за друг и плачели насаме, докато заспят.

Бащата ми каза: „Няма никакъв учебен клас или книга на тази планета, която може да ви подготви какво да правите в случай, че 5-годишният ви син умре в ръцете ви...Ние знаем на как изглежда дъното.“

Дъното. Ние прекарваме по-голямата част от живота си – ако не и целия си живот – в някакво средно състояние. Понякога се озоваваме на връх: сватбата ни, повишение в службата, раждането на дете. Но по-голямата част от живота е живян на средно ниво. Без желание отиване на работа в понеделник; справка за направените разходи и рецепти за лекарства. Но, понякога, дъното на света пропада надолу. Нещастен случай, спад в пазарните цени на къщите, резултатите от медицинските изследвания потвърждават, че сме болни и преди да разберем това, ние откриваме как изглежда дъното.

Днес болката на бащата на Куупър все още е дълбока, но и вярата му е още по-дълбока. Винаги, когато разказва историята на загубата на Куупър, той казва: „**Ние знаем как изглежда дъното и знаем кой ни очаква там – Исус Христос.**“

„Бог ни шепне по време на нашите удоволствия, говори ни в нашето съзнание, но ни крещи в

моментите на нашата болка“ К. С. Луис

Историята на Клей

Според собствените му думи

Тъй като от дълги години съм диабетик тип 1, аз знам какво ми предстои. Видях как майка ми умря от бъбречна недостатъчност, когато беше на 48 години, а сега аз съм на 49. От много години бъбреците ми бавно губеха своята функционална способност и сега тя спадна до 40%. Просто исках да видя как единственото ми дете ще завърши гимназиалното си образование.

Но Бог имал други планове. Два дни преди дипломирането на сина ми получих сърдечен удар – въпреки че изобщо не бях забелязал неговото приближаване! Намирах се в прекрасна форма: Работех 5 или 6 дни седмично, няхах наднормено тегло и имах ниско ниво на холестерола. Обаче лекарите ми казаха, че през дългите години, откакто боледувам от диабет, по вътрешните стени на артериите ми са се образували наслоявания, които затрудняват движението на кръвта. Следващото нещо, което научих е, че е време да ми направят операция за поставяне на бай пас. Всички неща, които си мислите, че са много важни – работата, домът, абитуриентските партита, каквото и да е – **избледняват и отиват назад, когато си мислите, че гръдният ви кош ще бъде разрязан и отворен!**

Двамата с жена ми плакахме, докато планирахме и най-лошия сценарии и се молехме за най-добрият. Аз оцелях и започнах процеса на възстановяването. Но боята, използвана в процеса на проследяването на състоянието на артериите ми стана причина функционалната годност на бъбреците ми да се понижи до 20%. След няколко дни стана ясно, че работата на моя бъбрек ще продължи да се влошава: имах нужда от трансплантация на бъбрек.

Докато съпругата ми беше в клиниката и чакаше да бъде подложена на изследване, за да проверят, дали тя може да е възможният донор и се молела, Пол, бащата на приятелят на моя син, отишъл при нея. Поставил ръката си на рамото ѝ **и казал, че е дошъл, за да бъде проверено, дали и той може да бъде мой донор.** Преди това бях срещал Пол само няколко пъти. Оказа се, че той е член на църквата „Другарско пътуване,“ в която ние бяхме ходили няколко пъти, (а сега сме нейни членове!) Според Божията милост резултатите от изследванията на Пол показаха, че той може да бъде моят най-подходящ донор за нужният ми бъбрек. Докато седмиците минаваха, тялото ми започна да става по-слабо, но духът ми стана по-силен, тъй като виждах ръката на Господа в моя живот, докато Той работеше чрез много хора и отговаряше на много от молитвите ми.

За 6 месеца ми направиха 10 медицински процедури, включително 4 операции, а след това диализи. Върховният момент беше на 15.12.2010, когато аз и Пол лежахме в болницата един до друг и чакахме операцията за трансплантацията. И двамата се справихме успешно и днес не е нужно да казвам, че нашите семейства сме най-скъпи приятели.

2010 година беше година на огромна физическа болка и на силно емоционално напрежение **и въпреки, че за много хора това изглежда странно, сега аз не бих я заменил с нищо друго.** Бог ме привлече по-близо до Себе си чрез всички борби, по-близо, отколкото съм бил през всеки друг период от живота ми. Въпреки че съм израсъл в църква и бях израсъл в моята вяра, гледната точка за живота, която притежавам сега, е безценна. Ежедневно съм много благодарен за множество малки неща и навсякъде виждам Божията красота, любов и цел.

Вие никога няма да отидете там, където Бог не е там.

„Къде мога да отида, за да избягам от Твоя Дух? Къде мога да избягам от Теб?...Ако се издигна със слънцето на изток и се заселя на запад отвъд морето, даже там Ти ще ме водиш. С десницата си Ти ще ме държиш“ (Пс.139:7, 9-10 – мой превод).

„Бъди силен и храбър. Не се страхувай от тях и не се плаши, защото Господ, твоя Бог ще върви с теб. Той няма да те остави, нито ще те забрави“ (Втор.31:6 – мой превод).

„Той не е далеч от всеки един от нас“ (Деян.17:27).

„Господ, твоят Бог е сред вас, Силният, който ще ви спаси. Той ще се развесели над вас с радост; Той ще ви успокои чрез любовта Си; Той ще ликува над вас с гръмогласно пеене“ (Соф.3:17 – мой превод).

Бог е тук

„Заведоха Йосиф в Египет и египтянинът Петефрий, Фараонов придворен, началник на телохранилите, го купи от исмаиляните“ (Бит.39:1- мой превод).

Наддаването започна на търга за продажба на роби в Египет и за втори път в краткия си живот, Йосиф беше обект на продажба. Любимият син на Яков установи, че е побутван и опипван, че е изследван дали няма бълхи и че е тласкан като магаре.

Купил го египетският телохранител Петефрий. Йосиф не говорел езика на египтяните, нито знаел тяхната култура. Храната била чужда, работата била изтощителна и обстоятелствата били против него. Поради това обръщаме следващата страница и се подготвяме за най-лошото.

Очакваме следващата глава в неговата история ще опише логичното пропадане на Йосиф в пристрастяване, гняв или отчаяние, нали? Грешка!

„Господ беше с Йосиф и той благоуспяваше; и се намираще в дома на господаря си, египтянина.“ (Бит.39:2). Когато пристигнал в Египет, Йосиф не притежавал нищо, освен дрехите с които бил облечен и призова на Бога в сърцето си. Но въпреки това, в края на следващите 4 стиха се казва, че той управлява домът на човека, който се грижел за охраната на Фараона. Как можем да си обясним този обрат? **Много просто: Бог бил с Йосиф.**

„Господ беше с Йосиф и той благоуспяваше“ (ст.2).

„Господарят му видя, че Господ беше с него“ (ст.3).

„Господ благослови дома на египтянина заради Йосиф“ (ст.5).

„Господното благословение беше върху всичко, което той имаше“ (ст.5 – мой превод).

Историята на Йосиф противоречи на книгите, в които се говори за самопомощ и за всички тайни формули за успеха, които насочват борещият се към някаква вътрешна сила („копай по-дълбоко“). Историята на Йосиф ни насочва в друга посока („гледай нагоре“). Той успял, защото Бог бил с него. Бог бил за Йосиф това, което е одеялото за бебето – Бог го обгръщал отвсякъде.

Има ли шанс случилото се с него да се случи и на вас? Сега вие се намирате в неговото положение, когато е отишъл в Египет. Чувствата се като чужденец. Не знаете местния език. Никога не сте се ровил в речника за кризите. Чувствате се далече от дома. Самотен сте. Няmate пари. Очакванията ви се сгромолясаха. Приятелите ви изчезнаха. **Кой остана? Бог!**

Ако историята на Йосиф има някакво значение, то е, че Бог може да използва вашият „Египет“, за да ви научи, че Той е с вас. Семейството ви може да е заминало. Хората, които са ви помагали, може да са ви изоставили. Съветникът ви може да мълчи. Но Бог не помръдва. Неговото обещание продължава да е в сила: „Аз съм с теб и ще те пазя, където и да идееш“ (Бит.28:15).

Вие никога няма да отидете там, където Бог не е там.

Представете си следващите няколко часа от живота си. Къде ще установите че се намирате? В училището? Бог обитава в класната стая. На магистралата? Неговото присъствие се мотае сред трафика. В операционната зала в болницата, или в заседателната зала на управителния съвет на фирмата, в хола в старческият дом или в погребалния дом на гробището? Бог ще бъде там. „Той не е далеч от всеки от нас“ (Деян.17:27)

Не приравнявайте Божието присъствие с доброто настроение или с приятния нрав. Бог е близо до вас, независимо от това, дали вие сте щастлив или не.

Глава 4

Когато се протягаме за сила към Него

Историята на Шели

Според собствените ѝ думи

Животът! Когато размишлявам, започвам да разбирам и да приемам Божието всемогъщество в нашия изпълнен с болка свят – когато започвам да вярвам в Бога, независимо от душевната мъка, която преживявам, болката, която Той е позволил – **установявам, че твърде често съм подлагана на изпитание от Сатаната.** И с вас ли е така?

Когато чета редовно Божието Слово, когато ежедневно се моля и вървя толкова добре, колкото мога по пътя на праведността – когато съм се разположила в удобния път на прилагането в живота ми на моята вяра в Исус – **тогава ръмжачият лъв ни дава да разберем, че той е там.**

Тъй като съм вдовица, която отглежда сама три деца на юношеска възраст, аз работех на пълен работен дан, за да отговоря на изискванията за получаването на социалните помощи за децата – но въпреки

това ние бяхме в недоимък. Оглеждах се за други източници, за да запълня празнотата, че децата нямаха баща и тогава трябваше да уреждам нещата, свързани с намирането на някой, който да ги закара и върне от училището, да предоставям нужния домашен контрол при обучението на децата и справянето с честата липса на пари. Ние живеехме удобно, аз плащах на време сметките си и бях в мир, имайки мъже като приятели. Не позволих на моята несигурност да ме накара да търся съпруг.

През 2001 работех работата на мечтите си, когато розовото съобщение пристигна чрез един текст на екрана на моя клетъчен телефон. Бях зашеметена! Само няколко дни преди това бях изтеглила един заем, за да събера на едно място кредитните ми карти и да се отърва от тях! Сълзи потекоха по лицето ми, докато трескаво се чудех какво да направя.

После, няколко дни по-късно, дойде събарянето на Кулите на Световния търговски център в Ню Йорк на 11.09. Буум! Станах безработна, опитвах се да разбера смисъла на непреработваемото събитие на 11.09, трябваше да осигуря пари за предстоящата операция дъщеря ми, а синът ми беше юноша, растеше много бързо и отдавна трябваше да подновя целия му гардероб. Предполагам, че не би трябвало да бъда изненадана, когато вярата ми понесе удара. Семейното ни кредо винаги беше: „Ние все още имаме храна в устата си и покрив над главата си!“ (Това беше моят начин да окуражавам децата да осъзнаят, че Бог се грижи за нас.) Сега, коленичила, смазана и изплашена, аз повтарях обещанията на Бога, докато търсех Неговата милост и Неговото водителство.

Странно е как Бог работи зад сцената, докато нашите „по-големи от живота“ проблеми са на сцената.

Обадих се на моя шеф, обясних за предстоящата операция и помолих за помощ от страна на фирмата за плащане на ежемесечните вноски за моята застраховка. Той предложи фирмата да плати вноските за 3 месеца, така че аз бях благодарна, че парите за операцията са осигурени.

Молих се за Божието благоволение, докато се справях с моето положение на безработна и го помолих да ми покаже какво е следващото нещо, което трябва да направя. Една приятелка предложи да получа някакво образование в училището, което щеше да ми осигури някаква независимост. Същата приятелка ме окуражи да приема да работя като обучаващ се служител, което щеше да ми осигури някаква финансова помощ, а след това ми предложи да финансира всяка възможна криза, ако възникне такава нужда.

Семестър след семестър аз намирах програми, чрез които заплащах разходите за обучението и се дипломирах като първенец на нашия клас. Някои семейства осигуриха дрехи за синът ми, а други семейства периодично изпращаха пари за обувки. Групи да оказване на помощ се намесваха, когато нуждите надминаваха възможностите на моя бюджет. **Когато размишлявам за тази година, в която бях безработна и следващите трудни години след нея, аз осъзнавам, че Бог задоволи всяка една нужда, за която се бях молила.**

Бог дава следното обещание: „Искай и ще получиш!“ И Бог изпълнява това обещание. Той е верен и аз съм толкова горда, че съм избрана от Него, независимо от всяко изпитание!

„Молим ви, призоваваме ви...да продължавате да правите това, което ви казахме да правите – да угаждате на Бога – не чрез твърдоглаво религиозно бъркотие, а чрез живо и енергично танцуване“ (1Сол.4:1-2 – мой превод).

Не лекувайте с любовна афера вашия разстроен брак; не лекувайте проблем с наркотиците с още повече наркотици; не лекувайте финансов дълг с още по-голям дълг. **Вие не лекувате глупостта с още глупост.** Не излизате от някаква бъркотия, правейки друга бъркотия. Правете това, което харесва на Бога. **Никога няма да сгрешите, ако правите това, което е правилно.**

ПРАВЕТЕ ТОВА, КОЕТО Е ПРАВИЛНО.

Йосиф се сдобил с власт. Можел да харчи и да назначава хора на работа, можел да изпраща и да получава. Търговците му докладвали и другите хора го забелязвали. Най-показателно е, че жените го забелязвали. „Йосиф беше строен и красив“ (Бит.39:6). Красив мъж, като Холивудски актьор, който карал жените да го следят с погледа си, този младеж имал квадратна челюст, леко къдрава коса и бицепси, които изпъквали всеки път, когато поднасял таблата с храната на г-жа Петефрий. Кое често се случвало. На нея й харесвало да го гледа. „И след време жената на господаря му го погледна с копнеж и каза: „Легни с мен““ (Бит.39:7 – мой превод).

Първата дама на дома започнала забава с еврейски роб... Тя го ухажвала „всеки ден“ (ст.10). Той имал множество възможности да обмисли предложението. И основания да го приеме. Тя не е ли била съпруга на неговия господар? Той не е ли бил длъжен да се подчини на желанията на своята собственичка, даже ако желанието е таен секс?

Могщият Петефрий е имал добър вкус към жените. Вероятно съпругата му е била толкова красива, че е карала мъжете да зяпват от възхищение. Когато загубил шарената си дрешка, Йосиф не бил загубил

мъжките си инстинкти. Да прекара няколко момента в ръцете на привлекателна и желаеща любовница? Йосиф би могъл да изпита известно облекчение.

Той не заслужава ли някои такива моменти? Имало е дни, в които се чувствал самотен: отхвърлен от семейството си; два пъти продаван и купуван като добитък; далече от дома; далече от приятелите. В добавка – напрежението от управлението на домакинството на Петефрий. Да надзирава състоянието на терасовидните градини и множеството роби. Да съставя и ръководи специалния протокол на официалните събития. Работата на Йосиф е била изтощителна. Той би могъл да оправдае своя избор.

Можем ли за момент да поговорим откровенно? Египет може да бъде сурово място. Но освен това Египет може да бъде място за вземане на глупави решения. **Не влошавайте положението, правейки нещо, за което после ще съжелявате.** Йосиф станал особено бдителен. Когато г-жа Петефрий поклатила стръвта, закачена на въдичката, „той отказа“ (ст.8). Той не предоставял време на изкустителката, не й обръщал внимание, не водел извънслужебни разговори с нея, не й давал никакво основание за надежда. „Той не я послуша да лежи с нея“ (ст.10). Когато номерът ѝ се появявал на неговия GSM, той не отговарял. Когато тя му изпращала текстово съобщение с въпрос, той не отговарял. Когато тя влизала в стаята му, той излизал. Той я отбягвал така, както се отбягва отрова, каквато тя всъщност е била. „(Господарят ми) предаде в моята ръка всичко, което има“ (ст.8). Да легне с нея означавало да извърши грях против господаря си.

Колко рядко се среща такава решителност! В култура, която използва изрази като “consenting adults” (**Коментар:** Зрял човек, който се съгласява да прави извънбрачен секс поради собственото си желание. Наскоро съобщиха, че в такива случаи в Швеция се изисквало подписано писмено съгласие, в противен случай този секс може да бъде счетен за изнасилване. Д.Пр.) или „сексуални права,“ ние забравяме как неморалността унищожавя живота на хората, които не са в спалнята. **Действията имат последствия.** В списъка на приоритетите си, Йосиф поставял предаността към господаря си над похотта. **Той уважавал своя господар.** А по отношение на своя Господ, най-важната грижа на Йосиф е била да има предпочитанието на Бога. „Как...мога са извърши това огромно зло и грях против Бога?“ (ст.9 – мой превод).

Урокът, който научаваме от Йосиф е изненадващо прост: **правете това, което доставя удоволствие на Бога.** Колегите ви искат да добавят посещение на нощен клуб в програмата за вечерта, когато сте в командировка. Вие какво ще направите? Направете това, което ще достави удоволствие на Бога. Жената, с която излизате, ви кани да завършите вечерта с пиенето на някое питие в нейния апартамент? Вие как ще отговорите? Направете това, което ще достави удоволствие на Бога. Приятелите ви подават цигара с марихуана, за да пушите; вашите съученици ви показват начин, чрез който можете да измамите учителя; Интернет ви предлага да гледате порнографски видео клипове. **Задайте си следния въпрос: „Как мога да доставя удоволствие на Бога?“**

„Правете това, което е правилно като жертва за Господа и уповавайте на Господа“ (Пс.4:5 – мой превод)

„Мои истински брат, сестра и майка са тези, които вършат това, което иска моят Отец на небето“ (Мат.12:50 – мой превод).

„Няма да се изплаша, защото Господ е на моята страна. Хората не могат да ми направят нищо“ (Пс.118:6 – мой превод).

„Няма да ви изоставя като сираци; аз ще се върна при вас...Тези, които знаят Моите заповеди и им се подчиняват са хората, които Ме обичат и моят Отец ще обича хората, които Ме обичат. аз ще ги обичам и ще изявя Себе си пред тях“ (Йоан 14:18, 21 – мой превод).

„Накрая, бъдете силни в Господа и в Неговата велика сила“ (Еф.6:10 – мой превод).

Историята на Джуанита

Според собствените ѝ думи

Да изгубите вашият най-добър приятел, баща на децата ви и ваш съпруг – това ми се случи на 5.05.2006. А скърбенето се оказа най-тежкото нещо, което прavax в живота си. Но когато Бог е откъм вашата страна, преживяването е наистина изумително.

Съпругът ми умря от чернодробно заболяване, 16 години след като му беше направена първата трансплантация през 1990. През 2006 той се нуждаеше от втора трансплантация на черния дроб и освен това – от трансплантация на един бъбрек. Когато той умря, семейството ми, приятелите ми и най-важното – Бог ме преведоха през тъмнината на скръбта. По онова време бях на 50 години и работех като медицински помощник.

Неуравновесена в началото и през следващите 2 години, аз бях много благословена, че имам пораснали деца край себе си и намерих огромна утеха в Бога и в църквата. Той ме направи способна да се

върна в колежа и за се дипломирам като медицинска сестра.

Когато пиша това, 6 години след смъртта на съпруга ми, аз се усмихвам, защото виждам, че все още има живот в мен. **Обаче аз знам, че няма начин, чрез който да бих могла да извървя сама това пътуване. Нуждая се от Бога и Той е тук заради мен.**

Може би сте чували, че се казва: „**Бог е отговорът.**“ Аз съм тук да кажа, че това е вярно. Бог ме прегръща със Своята милост, Той ме обича и ме води.

Преместих се да живея в друг град, където започвам нов живот. Скоро след смъртта на съпруга ми аз се чувствах като бурен във пустинята, който е търкалян от вятъра. Понякога краката ми докосваха земята и тежестта на мъката и на промяната беше твърде голяма. В онези времена Бог ме носеше. **Точно така, както моят небесен Отец ме носеше, Той ще направи същото и за вас.**

Когато житейските товари са твърде тежки за носене, уповавайте на Него. Вие сте Божието богатство.

Глава 5

Борбите ни подготвят за живота

Дали тази борба обслужва някаква цел?

според собствените думи на Хауард

На 28.11.1965 изстребителят на Хауард Рътлидж избухнал, улучен от вражеско попадение. Той катапултирал и се приземил в ръцете на армията на Северен Виетнам, и бързо бил отведен в „Хотела на скръбта“, един от затворите в Ханой.

„Когато вратата на килията се затвори с трясък и ключът в ръждясалата заключалка беше завъртян, аз бях завладян от усещането за самота. Лежах на студено бетонно легло в килия с размери 2 x 2 м. Сврадливата миризма на човешки изпражнения изгаряше обонянието ми. Плъх с големината на малка котка тичаше зад мен. Стените, пода и тавана бяха покрити с твърда кора от мръсотия. Решетки покриваха малкия прозорец над вратата, близо до тавана. Беше ми студено и бях гладен; тялото ме болеше от подпухналите стави и от разтегнатите ми мускули...“

Трудно е да се опише това, което единичната килия може да направи, за да разстрои и победи човека. Човек бързо се уморява да стои прав или да седи долу, да спи или да стои буден. Няма никакви книги, няма хартия, няма моливи, няма списания, няма вестници. Единствените цветове, които виждате, са бозаво сиво и мръсно кафяво. Месеци и години могат да минат, без да видите изгрева на слънцето или луната, зелена трева или цветя. Вие сте затворен, насаме и в тишина във вашата малка и мръсна килия, дишате спарен и отвратителен въздух, и се опитвате да запазите здравия си разум.

Хауард Рътлидж стигнал до положението да цени високо неговия престой като военнопленник във Виетнам. Той написал: *„По време на тези дълги периоди на наложено размишление ставаше все по-лесно да се отдели важното от несъщественото, това, за което си заслужава човек влага труда и времето си от онова, което е прахосване...гладът ми за духовна храна скоро надмина гладът ми за пържола...Исках да науча за тази част от мен, която никога няма да умре...Исках да говоря за Бог, за Христос и за църквата...**Нужен беше затвора, за да ми покаже какво представлява празния живот без Бога.**“*

*На 31 август, **след 28 дена мъчения аз можех да си спомням, че имам деца, но не и колко са те.** Постоянно си повтарях името на Филис, за да не го забравя. Молах се за сила. На този 28-ми ден дадох едно обещание пред Бога: „Ако изляза жив от това нещастие, в първия неделен ден след като си върна свободата, аз ще заведа Филис и семейството ми в тяхната църква...ще изповядам вярата си в Христос и ще се присъединя към църквата.“ Това не беше сделка с Бога, за да ме преведе през тази последна злочеста нощ. Това беше обещание, направено след обмисляне, което продължи много месеци. **Нужен беше затвора и часовете на болезнено размишление, за да осъзная колко много се нуждая от Бог и от обществото на вярващите.** След като дадох това обещание пред Бога, аз се молах за сила, за да оцелея през нощта.*

Когато утрото изгря чрез ударът в долната част на здравата врата на затвора, аз благодарих на Бога за Неговата милост.“

Малцина от нас ще се срещнат със суровите условия на военнопленническия лагер. Но въпреки това, до една или друга степен, всички ние прекарваме известно време зад решетките.

• В днешната ми електронна поща има една молба за молитва за млада майка, на която току-що са открили, че е болна от болестта „лупус“. *(Коментар: Системният лупус еритематозус (или още вълчанка) е системно аутоимунно заболяване, което може да засегне всеки орган или система на тялото. При аутоимунните болести*

имунната система, която нормално е предназначена да предпазва организма от инфекциозни агенти, чужди тела и тъкани и др., по погрешка „атакува“ собствените тъкани и органи на тялото), при която се образуват автоантитела най-вече срещу съединителната тъкан на организма. Това предизвиква системно възпаление, което уврежда тъканите и органите. Болестта може да засегне която и да е част на тялото, но най-често уврежда сърцето, бъбреците (лупусен нефрит), стави, кожа, бели дробове, кръвоносни съдове и мозък (нервна система) и различни комбинации от органи. Курсът на заболяването е непредсказуем и се характеризира с периоди на висока активност и затихвания (ремисии) с различна продължителност. Заболяването засяга по-често жени, предимно в млада и средна възраст, в съотношение 9:1 спрямо мъжете. **Няма лекарство за лупус.** Разработването му е доказано трудно, поради силната индивидуалност на протичането и липсата на цялостно разбиране на причините и механизмите на заболяването. Проявите на системния лупус се третират с препарати, потискащи имунната система: кортикостероиди, имunosупресори, определени видове химиотерапия, като надежди се възлагат и на терапиите с моноклонални антитела. Лупусът може да бъде фатален. Водещата причина за смъртността е свързана със сърдечно-съдови заболявания, ускорена артериосклероза. Преживяемостта е значително нараснала през последните години, като в първите 5 години след диагностика достига 95%, след 10 години 90%, 78% след 20 години. Д.Пр.) Тя е държана в болница заради лошото и здравословно състояние.

- Вчера пих кафе с един мъж, чиято жена се бори с депресия. Той се чувства напъхан в тази ситуация (брънка № 1 от веригата) и се чувства виновен заради това, че се чувства напъхан в тази ситуация (брънка № 2 от веригата).

- След 50-години брачен живот, съпругата на един приятел започнала да губи паметта си. Наложило се той да ѝ отнеме ключовете за колата ѝ и да ги скрие, с цел тя да не може да я кара. Трябва да седи близо до нея, за да я пази да не падне. Те се надявали да остарееят заедно. Те все още могат да направят това, но само единият от тях ще знае кой ден от седмицата е днес.

Всеки от тези хора се пита: „Къде е Бог в тази история? Защо позволява попадането в този затвор? Дали тази борба обслужва някаква цел?“ **Ежедневно Бог ни подлага на изпитание чрез хора, болка или проблеми.** Спрете се и се замислете за вашата ситуация. Можете ли да видите кои са днешните ви изпитания? Обърканият трафик? Заплашителните метеорологични прогнози? Болестта в ставите?

Не гледайте на вашата борба като на някаква спънка в живота, а като на подготовка за живота. Никой не е казал, че пътят ще бъде лесен или безболезнен. Но Бог използва тази каша, за да направи нещо добро. „Тази неприятност, в която се намирате, не е наказание; тя е обучение, нормалното преживяване на децата...Бог прави това, което е най-доброто за нас, като ни учи да живеем по най-добрия Негов начин“ (Евр.12:8, 10 – мой превод).

„(Бог) не се наслаждава, когато прави труден живота ни, хвърляйки препятствия по пътя ни. Бог е започнал да върши добра работа във вас и аз съм сигурен, че Той ще я продължи, докато тя бъде завършена, когато Исус Христос дойде отново. Моля се Богът на мира да ви даде всяко добро нещо, от което се нуждаете, за да направите това, което Той иска...Моля се Бог да направи в нас това, което Му харесва, чрез Исус Христос и на Него да бъде славата завинаги. Защото...когато вярата ви е подлагана на изпитание, вашата издръжливост има шанса да израства. Поради това ѝ позволявайте да расте, защото когато издръжливостта ви е напълно развита, вие ще бъдете свършени и завършени, и няма да се нуждаете от нищо.“ (Пл. Йер. 3:33; Фил.1:6; Евр.13:20-21; Як.1:3-4 – мой превод).

Историята на Дина според собствените ѝ думи

Двамата със съпруга ми бяхме женени само от 2 месеца, когато установихме, че аз бях бременна. На моя рожден ден установихме, че бебето е момченце. Научихме, че то не само ще има сърдечен дефект, но и че има голяма вероятност да има „Синдрома на Даун.“ Ние бяхме сразени и през целия този ден плакахме толкова много и толкова силно, колкото никога не бяхме плакали. Но решихме да не се съобразим с предсказанията на лекарите и с резултатите от теста, който може би щеше да потвърди прогнозата и да оставим здравето на нашето бебе в ръцете на Бога.

Кристиян Кувър се роди на 14.11.2011, със синдрома на Даун; с дефект в една от сърдечните артерии, за който предварително ни беше казано; и с дефект на аортата, който лекарите не бяха успели да видят при ултразвуковото изследване преди раждането. Повечето бебета с хромозомни проблеми се раждат предварително, с малък ръст и тегло. А Кристиян се роди според определения срок с тегло 4150 гр. и дължина 53 см.

На втория ден след раждането, на нашето бебе му беше направена спешна операция на сърцето и възстановяването се предполагаше, че ще трае около 3 дни. Но то продължи 2 месеца в ковчез. По-късно установихме, че лекарите никога не бяха видели тази комбинация от дефекти на сърцето. През това време аз се молих много пламенно Бог да излекува бебето ми. Просто знаех, че моят син ще бъде чудесно бебе.

Докато Кристиян беше в болницата, за него се молеха много хора. Моята майка обича да ми напомня: „Кристиян накара много хора да паднат на колене и да се молят на Бога за него.“ Но поради използваните

лекарства и състоянието му, бърбреците му престанаха да работят. Лекарите не можаха да направят нищо повече за него. Бог реши да не отговори на молитвите ми по начинът, по който аз се надявах, че Той ще направи. Кристиян почина на 11.01.2012.

Загубата на нашето бебе не ми се струваше нормално нещо. Това беше най-трудното нещо, през което двамата със съпруга ми трябваше да преинем. Все още не мога напълно да разбера защо Бог не отговори на молитвите ни да го излекува? **Защо въобще да се молим, ако Бог прави това, което Той иска да направи?** Ясно е, че вярата ми беше подложена на такова изпитание, на каквото преди това не беше подлагана. Понякога болката беше толкова силна, че аз се съмнявах, дали Бог изобщо съществува. Аз загубих бебето си и заедно с него – загубих мечтите си.

Но започнах да разбирам, че Кристиян принадлежи на Бога, а не на мен. И вярвах, че ние трябва да уповаваме, че Бога прави това, което е най-доброто за нас. Освен това виждам, че Бог отговори на молитвата ми за изцелението на Кристиян чрез възстановяването на малкото му тяло на небето, което е много по-добро място от което и да е място тук на земята.

На нас все още ни липсва много нашето бебе, но ние твърдо вярваме, че Бог има причина Кристиян да бъде с нас през тези 2 месеца. Историята на Кристиян ни даде възможността да говорим на други хора, които понякога се чувстват така, както ние се чувствахме. Двамата със съпруга ми освен това вярваме, че чрез Божията милост ние ще преинем през това изпитание и че един ден ние ще бъдем както с Бога, така и с нашия малък ангел на небето.

Йосиф в...новобранския лагер

„Тогава господарят на Йосиф го взе и го постави в затвора, място, където бяха затваряни царските затворници. И той беше там, в затвора. Но Господ беше с Йосиф и му показваше милост, и предразположи към него надзирателят на затвора...Каквото и да направеше Йосиф, Господ го правеше да преуспява“ (Бит.39:20-21, 23 – мой превод).

След като г-жа Петефрий не успяла да вкара Йосиф в леглото си, тя решила да направи това насила. Грабнала връхната му дреха, а той ѝ я дал. Той предпочел да запази достойнството си, а не дрехата си. Когато той избягал, тя съчинила една история. А когато Петефрий се върнал у дома, тя била готова с лъжата си и с дрехата на Йосиф като доказателство. Петефрий обвинил Йосиф, че е извършил опит за сексуално насилие и го хвърлил в затвора. Това не е бил затвор в съвременния смисъл, а подземие, състоящо се от стаи без прозорци с пръстен под, със стара храна и горчива вода. Пазачите напъхали Йосиф в тъмницата и затръснали вратата. Йосиф се подпрял с гръб на стената и после се свлякъл на пода. *„Не съм сторил нищо тук, за да ме хвърлят в тъмницата“* (Бит.40:15 – мой превод).

Йосиф се проявил по най-добрия начин, на който бил способен в домът на Петефрий. Натрупал богатство на работодателя си. Поддържал в ред всичките му неща, както и стаята му. Приспособил се към новата култура. Съпротивлявал се на сексуалните предложения от страна на господарката си. Но как е бил възнаграден? Присъда за изпращане в затвора без никаква надежда за помилване.

Защо Бог не предотвратил изпращането на Йосиф в затвора? Може би това е отговорът? *„Защото...когато вярата ви бъде изпитана, издръжливостта ви има шанса да расте. Поради това, позволявайте ѝ да расте, защото когато издръжливостта ви израсне напълно, вие ще бъдете свършен и завършен, и няма да се нуждаете от нищо“* (Як.1:3-4 – мой превод).

„И пазачът на затвора постави под надзора на Йосиф всички затворници, които бяха в затвора; и всичко, което те правеха там, беше негово дело“ (Бит.39:22 – мой превод). Ето, това е интензивен курс по лидерство! Йосиф управлявал благоразположените слуги в дома на Петефрий. Но в затвора на него му били поверени непокорни, непочтителни и неблагодарни хора. Може би Йосиф се е уединявал в някой ъгъл и е мърморел: „Научих си урока. Сега не управлявам нищо за никого.“ Но той демонстрирал благоразположен дух към затворниците.

Бог не бил свършил. Както хлебарят, така и виночерпецът били разтревожени от сънища. И двамата мъже потърсили разяснение от Йосиф. А Йосиф получил едно тълкувание от Бога. Дали Йосиф го е споделил с тях. Последният път, когато Йосиф тълкувал на сънища, накрая се озовал на дъното на една празна яма за вода. Освен това, само половината от неговото ново тълкувание било добра новина. Можело ли да се вярва на Йосиф, че той ще каже Божията новина? Ако бъде изправен пред Фараона, дали Йосиф точно ще предаде Божието слово? **Това е била целта на теста и Йосиф го издържал.** Съобщил на виночерпеца добрата новина („След три дни ти ще излезеш от тук“), а на хлебаря – лошата новина („След три дни ти ще бъдеш убит“). Единият щял да получи нов старт; а другият – примка на шията.

Изпитание, изпитание, изпитание. Тъмницата приличала на затвор, воняла като затвор, звучала като

затвор, но ако можехте да попитате ангелите на небето къде се намира Йосиф, те щяха да ви отговорят: “О, той е в новобранския лагер.“

Йосиф в затвор. От тогавашната гледна точка египетският затвор е бил трагичен край на живота на Йосиф. Сатаната би могъл да отметне с тебешира една победа за тъмната страна. На всички планове да бъде използван Йосиф е бил поставен край със затръшването на вратата на килията. Дяволът направил Йосиф да попадне там, където той искал да бъде.

Но същото искал и Бог. „*Стегнаха краката му (на Йосиф) в окови и поставиха на шията му желязна скоба. Докато дойде времето да се изпълни словото Му, Господ изпитваше характера на Йосиф*“ (Пс.105:18-19 – мой превод).

Сатаната планирал това за зло, а Бог го използвал като изпитание.

Защото вие гледате на неприятностите само като на изолирани кавги и обиди, които ще ви направят да станете по-горчив и гневен. Но ако гледате на неприятностите си като на изпитания, използвани от Бога за негова прослава и за ваше узряване, тогава даже и най-малките случки стават важни.

„*Господ няма да се върне обратно, докато не изпълни намеренията на сърцето Си*“ (Йер.30:24 – мой превод). Няма нищо банално в това, че сте в инвалидна количка, че килерът ви за продукти е празен или че сърцето ви боли. **В живота ви се извършват промени, които приличат на изкачване на хълм или на вървене срещу вятъра. Тези промени не са лесни. Но те съвсем не са случайни.**

Бог не само понякога е абсолютен и неограничен. Той не само понякога е победител. Той не седи на трона Си един ден, а на следващия ден го оставя празен. Периодът, в който се намирате може да ви озадачава, но той не обръква Бога. Той може и ще го използва за постигане на своето намерение.

Глава 6

Бог е във всичките ни дни

Стойте фокусирани в Бога

„*Млъкнете и знайте, че Аз съм Бог*“ (Пс.546:10) – този надпис виси на стената в чакалния пред кабинета на Бога. Можете да се радвате, че Бог е добър. Можете да починете, защото той е зает...

От гледна точка на Библията, да чакаме не означава да очакваме най-лошото, да се тревожим, да предявяваме изисквания или да поемаме управлението. Нито пък да чакаме, означава да не сме активни. Чакането е продължително усилие да оставаме фокусирани в Бога чрез молитва и вяра. Да чакаме, означава да „*почиваме в Господа и да чакаме Го търпеливо; ... да не се раздраваме*“ (Пс.37:7 – мой превод).

„*Онези, които чакат Господа, ще подновяват силата си, ще се издигат като орли, ще тичат и няма да се уморяват, ще ходят и няма да се изтощават*“ (Ис.40:31). (Коментар: За разлика от най-малката птичка колибри, която тежи само 5 гр. и прави от 50 до 200 маха в секунда с крилете си, размахът на крилете на най-големите орли достига до 4-5 м. и те могат да се издигат на височина до 5000 м, само като се рият с разперени криле и използват възходящите въздушни течения. Когато през май 1927 американският пилот Чарлз Линдберг за пръв път прелетял от САЩ до Париж за 33,5 часа, той използвал същата стратегия, за да пести гориво. Д.Пр.)

Историята на Гленда

Според собствените й думи, тя била омъжена от 25 години и била майка на 3 деца. Тогава, през 1996 животът ѝ, такъв какъвто тя го познавала в Литъл Рок, Арканзас, свършил. Разводът бил по взаимно съгласие, но бил болезнен, поради изневярата на съпруга ѝ. „*Изпитах странното чувство на свобода и мир, когато той се премести да живее в Тенеси с новата си жена. Почти нямах представа за мъката и отчаянието, с които скоро щях да се срещна*“. Нашите две по-големи деца бяха пораснали и си тръгнаха по своя път в живота. Най-малката ни дъщеря Хедър беше на 13 години. Според съдебното решение при развода тя остана да живее при мен и посещаваше баща си.

През юни 1998 бащата на Хедър я взе за 3-седмичен престой при него. Двете с нея бяхме решили да се преместим да живеем в Тексас след като тя се върне. Но 2 дни преди определеният срок Хедър ми се обади по телефона. Струваше ми се, че плачеше. Каза ми, че ще остане да живее при баща си. Той я беше убедил, че тя ще има по-добър живот, ако остане да живее с новото му семейство, а не с мен. Не можех да дишам, когато се свлякох на пода. Хедър ми каза, че ме обича и че ще си дойде за няколко дни, за да си вземе нещата. На следващата сутрин в 7:00 звънецът на входната врата иззвъня и ми връчиха призовка да се явя в съда; баща ѝ и новата му жена искали да получат пълно попечителство над детето ми. Знаех, че те правят това от проклетия и освен това знаех, че няма да мога да понеса срещата си с него, когато той дойде,

за да изведе дъщеря ни от моя дом. Поради това се преместих в Тексас без Хедър. **Моята гордост и болката, която изпитвах, направляваха това мое решение.**

Изминаха 4 години без много разговори с Хедър, защото тя считаше, че аз съм я изоставила. Тя не отговаряше на телефонните ми позвънявания или изричаше някоя пълна с омраза забележка, преди да затвори телефона си. Болката ме беше съкрушила напълно и аз презирах себе си. Бях пропуснала да видя как детето ми отива на първата си любовна среща и как се научи да кара кола. Бях се оказала неспособна да всичките чудесни „за пръв път“, които ние, родителите, наблюдаваме. И повече не можех да я прегръщам. **Обвинявах себе си за всичко това.**

Скоро след като завърши гимназията, Хедър постъпи да служи във военния флот. Тогава осъзнах, че тя се беше отделила от мен за добро. До този момент аз не се бях обърнала към Бога, нито пък тогава направих това. **И вместо да се обърна към Него, аз започнах да пия – греховен път в едно усилие да избягам от Бога.** Но болката от моя грях стана непоносима. Паднах на колене и помолих Бог да ми прости, и тогава простих на себе си. Тогава усетих, че Божията любов пада върху мен и ме обгръща. Нов, цялостен живот сега беше възможен. Радостта ми се възвърна.

След това, един ден телефонът иззвъня. Чух познат глас, който каза „Мамо, искам да се върна у дома.“ Хедър напусна военния флот. Два дни по-късно прегърнах дъщеря си след 4 години. Това стана през 2002. **Бог чу моя плач и изпрати Хедър у дома при мен.** Сега, 10 години по-късно, Бог ме благослови с чудесен зет и 3 красиви внучета. Дъщеря ми предаде живота си на Господа и беше кръстена. Двете с нея много се прегръщане сега. Бог преведе и двете ни през сурови и болезнени 4 години. „През каквото и да трябва да преминаваме сега е по-малко от нищо в сравнение с великолепно то бъдеще, което Бог е планирал за нас“ (Рим.8:18 – мой превод) **Това, което идва, ще придобие смисъл чрез онова, което се случва.** Позволете на Бог да свърши работата Си. Позволете на Композитора да завърши симфонията. Прогнозата е лесна. Добри дни. Лоши дни, **Но Бог е във всички дни.** Той е Господът на глада и на празнуването, Той използва и двете, за да изпълни Своята воля.

Чакането

„Спомни си за мен, когато те постигне благополучието и те моля, бъди милостив към мен и разкажи за мен на Фараона, и ме избави от този дом... Не съм извършил нищо тук, за да ме хвърлят в тази тъмница... Но началникът на виночерпците не си спомни за Йосиф, а го забрави. А после, като изминаха две години, Фараонът сънува сън“ (Бит.40:14-15, 23; 41:1 – мой превод)

Две години! 24 месеца мълчание. 104 седмици на чакане. 719 дни на чудене. 2190 яденета в самота. 17520 часа в слушане на Бога, но не се чуло нищо, а само тишина.

Това е предостатъчно време човек да стане кисел, циничен или ядосан. Хората са се отказвали от Бога поради много по-неоснователни причини и то – за по-кратко време.

Но не и Йосиф. В един ден, който започнал като всеки друг ден, той чул хлопане по входната врата на тъмницата. Високи, нетърпеливи гласове настоявали: „Ние сме дошли тук за евреина! Фараонът иска евреина!“ Йосиф погледнал нагоре от своя тъгъл, за да види надзирателят на затвора, който бил с побледняло лице и заеквал. „Ставай! Бързо, ставай!“ Двама пазачи от двореца стояли зад надзирателя. Йосиф си спомнил за тях от времето, когато работел при Петефрий. Те го хванали за лактите и го извели от дупката. Той примигнал от ярката слънчева светлина. Завели го през двора на двореца в една стая. Около него се скупчили прислужници. Съблекли от него мръсните му дрехи, измили тялото му и обръснали брадата му. Облекли го в бяла роба и го обули в нови сандали. Пазачите се появили отново и го въвели в тронната зала.

Така Йосиф и Фараон за пръв път се срещнали. Предната нощ царят не спал добре. Сънища нарушили покоят му. Той чул за умението на Йосиф. „Казват, че ти можеш да тълкуваш сънища. Съветниците ми са мълчаливи като камъни. Можеш ли да ми помогнеш?“ Последните две срещи на Йосиф не свършили добре. Г-жа Петефрий излъгала за него. Началникът на виночерпците го забравил. И в двата случая Йосиф споменал името на Бога. Вероятно той би могъл да шикалкави и да запази в тайна си вярата си в Бога. „Не аз, но Бог ще успокои разума на Фараона“ (Бит.41:16 – мой превод).

Йосиф се появил от своя затвор, прославяйки Бога. Времето, прекарано в затвора не унищожило вярата му, а я направило по-дълбока. А вие? Вие не сте в затвор, но може би сте безплоден, инертен или сте изоставен, или сте безработен или искате да бъдете излекуван, да имате дом или семеен партньор. Намирате ли се в чакалнята на Бога? Ако сте в нея, ето какво трябва да знаете: „**Докато вие чакате, Бог работи.**“

„Моят Отец винаги работи“ (Йоан 5:17 – мой превод). Бог никога не бездейства. Той никога не спира да работи. Той не си взема отпуски. Той си почивал на 7-я ден от сътворението, но се върнал обратно да работи на земята и оттогава не е спирал. **Просто защото вие сте без работа, не считайте, че и Бог е без работа.**

Историята на Шарлот

Според собствените ѝ думи

Бог определено ме преведе през един от най-трудните години от живота ми. Бях израсла в църквата и всяко лято ходех на летен лагер, провеждан от църквата, поради което бях чувала много свидетелства за начина, по който Бог използва много ситуации и изпитания в живота на хората, за да ги направи такива, каквито са те днес. Молах се Бог да ми даде история – без въобще да знам как той ще отговори на тази молитва!

Бях завършила първия си семестър в колежа и се върнах у дома през ваканцията. Отидох при дерматолог заради една инфекция на лицето ми и споменах, че имам бенка на крака си. И добре, че споменах за тази бенка: 2 седмици след това получих обаждане, че съм болна от меланом в 4-та фаза на нейното развитие. Ракът стана по-реален, когато се наложи да намеря хирург – пластичен хирург и онколог – и то само за 1 седмица.

После, след 2 операции аз не само трябваше да се уча отново как да вървя, но започнах и един курс на химиотерапия, който продължи 1 година.

Сега, когато пиша това, от почти 7 години, аз съм излекувана от рак! Удивително е да погледна назад и да възхваля Господа за това, че ме излекува. Белезите ми ежедневно ми напомнят за онова болезнено време, **но аз избирам да прегърна това, което направи Той, защото аз нямаше да бъда това, което съм днес, ако не бях се разболяла от тази болест.** Моите белези ми напомнят за Неговите белези и за това, което пожертва Той, за да можем ние да имаме живот и то живот в пълнота!

„Добро е да се надява някой и тихо да очаква спасението от Господа“ (Пл. Йер.3:26).

„В тревогата си казах: „Бог не може да ме види!“ Но Ти чу молитвата ми, когато извиках към Теб за помощ“ (Пс.31:22 – мой превод).

„В този свят ще имате безпокойство. Но бъдете смели! Аз победих света“ (Йоан 16:33 – мой превод)

„Чаках с търпение Господа. Той се обърна към мен и чу вика ми“ (Пс.40:1 – мой превод).

„Радвайте се, защото имате надежда. Бъдете търпеливи, когато дойде безпокойство и във всички ситуации се молете“ (Рим.12:12 – мой превод).

„Не трябва да ни дотяга да вършим добро. Ние ще получим нашата жътва на вечния живот в правилното време, ако не се откажем.“ (Гал.6:9 – мой превод).

Глава 7

Доброто от житейските бъркотии

Божията математика работи по различен начин

Две години след завършването на Военната академия „Уест Пойнт“, лейтенант Сам Браун извършвал своята първа инспекторска обиколка в Афганистан, когато самоделно взривно устройство превърнало неговата бронирана кола „Хъмви“ в коктейл „Молотов.“ Той не си спомня как е успял да излезе от колата. Спомня си как се търкаля по пясъка и хвърля пръст върху горящото си лице, как тича в кръг и накрая пада на коленете си. Дигнал нагоре във въздуха горящите си и извикал: „Исусе, спаси ме!“

В случаят със Сам тези думи са били нещо повече от вик на отчаяние. Той силно вярвал в Исус Христос. Сам викал към своя Спасител, за да го отведе у дома. Той считал, че ще умре. Но смъртта не дошла. Дошъл неговия картечар. Докато куршумите летели около тях, картечарят му помогнал да намери укритие. Приклекнал зад една стена, Сам разбрал, че части от облеклото му се залепват за кожата му. Заповядал на редника да свали ръкавиците му изгорените му ръце. Войникът се поколебал, но после ги дръпнал. Заедно с ръкавиците се отделили и части от дланите му. Браун потрепнал при този пръв от хилядите следващи мигове на болка. Когато бронирани коли от друг взвод дошли при тях, те натоварили раненият в една от тях. Преди да замине, Сам успял да види в едно огледало отражението на изгореното си лице. Той не можал да се разпознае.

Това се случило през септември 2008. До момента, когато се срещнах с него 3 години по-късно, бяха му направени десетки болезнени операции. Мъртвата кожа била изрязана и на нейно място била отгледана и присадена здрава кожа. Табличката, в която записвали случаите на болка, нямала достатъчно редове, за да бъдат регистрирани всички случаи на болката, която понесъл.

Но въпреки това, посред целия този ужас, дошла красота. Диетоложката Еми Ларсон. Тъй като размерът на устата на Сам бил намален до големината на една монета, Еми контролирала храната, която той поглъщал. Той си спомнял първия път, когато я видял. Тъмна коса, кафяви очи, нервна, умна. И още по-важно, тя не трепвала, когато го гледала. След няколко седмици той събрал кураж да я помоли да излязат заедно. Отишли на родео. Следващата неделя отишли на сватбата на негов приятел. По време на 3-часовото пътуване с кола Еми казала на Сам как го е забелязала месеци преди това, когато той бил в реанимационното отделение, покрит с превръзки, успокояван с морфин и закачен към машина за дишане. Когато той дошъл в съзнание, тя влязла в стаята му, за да се срещне с него. Но там заварила тълпа от негови роднини и лекари, поради което тя се обърнала и излязла.

Двамата продължили да се срещат. В началото на връзката им, Сам споменал името на Исус Христос. Еми не била християнка. Историята на Сам развълнувала сърцето ѝ за Бога. Сам ѝ разказвал за Божията милост и я отвел при Христос. Скоро след това те се оженили. А сега, когато пиша тези думи, те са родители на 7-месечно момченце. Сам ръководи програма за подпомагане на ранени войници. Съвсем не искам да омаловажавам ужаса на човек, горящ в Афганистанската пустиня. А и кой би могъл да си представи страданията от многократните операции и възстановителни процедури? Понякога емоционалният стрес вземал своята дан в техния брачен живот. Но въпреки това, Сам и Еми стигнали до вярата в следното: **Божията математика работи по различен начин от нашата. Война + почти смърт + мъчително възстановяване = чудесно семейство и надежда са светло бъдеще. В ръцете на Бога планираното зло накрая се превръща в добро.**

„Има ли други богове като Тебе, Господи? Няма богове като Тебе. Ти си величествено свят, изумително могъщ, творец на чудеса.“ (Изм.15:11 – мой превод).

„Господи, няма бог като Тебе и няма дела като Твоите“ (Пс.86:8 – мой превод).

„Божият здрав фундамент продължава да стои. Тези думи са написани на печата: „Господ познава тези, които Му принадлежат“ (2Тим.2:19 – мой превод).

„С Божията сила, работеща в нас, Бог може да направи много, много повече от всяко друго нещо, което ние можем да искаме или да се молим. На Него да е славата в църквата и в Христос Исус, за всички времена, от века и до века“ (Еф.3:20-21 – мой превод).

Йосиф имал една котва

„Фараон каза на Йосиф: „Сънувах сън, но никой не може да го обясни. Но чух да казват за теб, че като чуеш съновидение, ти можеш да го обясниш.“ А Йосиф отговори на Фараона: „Аз не мога, но Бог ще даде на Фараон отговора, който искаш.“...Тогавата Йосиф каза на Фараона: „Сънищата на Фараона са един и същ. Бог е разкрил на Фараон това, което Той предстои да направи.“...Тогавата Фараон каза на Йосиф: „Понеже Бог ти откри всичко това, няма никой толкова проникателен и мъдър като теб. Ти ще ръководиш в моя дворец и всички мои хора ще се покоряват на твоите заповеди. Само по отношение на трона аз ще бъда по-горен от теб“ (Бит.41:15-16, 25, 39-40 – мой превод).

Йосиф е бил ходеща „пината,“ *(Коментар: Пината е мексиканска керамична или картонена декорирана фигурка. Д.Пр.)* неговите разгневените му и завистливи братя го продали в робство, после станал жертва на коварна измама от жената на Петефрий, която го изпратила в затвора, където виночерпецът на Фараона не изпълнил обещанието си, поради което той останал още 2 години в затвора. **Йосиф се олюлявал, но възстановил стабилността си. Чрез Божията сила той се изправил на краката си и се изправил, по-силен от всякога, в царският дом на Фараона.**

Вижте сравнението с Фараона, царят. Фараонът е градски човек, а Йосиф е селянин. Фараонът идва от двореца, а Йосиф – от затвора. Фараонът носи златни верижки. Йосиф носи синините от белезниците. Фараонът има своите армии и пирамиди, а Йосиф е облечен дреха взета на заем и има чуждестранен акцент.

Обаче затворникът бил спокоен. Той чул съновиденията и веднага започнал да ги разяснява. Нямам нужда да се съветва със съветници или от врачуване на кафе. За него това е проста работа, подобно на аритметическото умножение за професор по математика в Харвард. „Очакват ни 7 плодородни години и после – 7 години глад.“ Никой, включително Фараон, не знаел как да реагира. Гладът е бил отвратителна дума в египетския речник. Гладът за Фараона е равностойно на електрическите коли за арабските шейхове. Апокалипсис!

Тишината в тронната зала била толкова пълна, че човек би могъл да чуе шумът от падането на една капка. Йосиф се възползвал от паузата в разговора, за да предложи едно решение: „Създайте министерство на земеделието и наемете някой умен човек, за да събере зърното през добрите години и да го разпределя и раздава през гладните години.“ Придворните служители преглътнали, когато чули това дръзко предложение на Йосиф. Едно нещо е да съобщиш лоша новина на Фараона, а съвсем друго нещо е да предложиш

непоискан съвет. Но въпреки това, по лицето на Йосиф нямало ни най-малък признак за страх от самото му влизане в двореца. Той не демонстрирал никаква почит към царя. Не изрекъл никаква похвала към магьосниците. Той не демонстрирал уважение и не отправял похвали. По-нищожните хора биха се страхували, а Йосиф въобще не трепнал.

Отново сравнението. Най-могъщият човек е в стаята. Фараонът (управителят на Нил, божеството от небесата), имал спешна нужда от чаша уиски. Йосиф, най-нищожният човек в йерархията (бивш роб, затворник, обвинен в сексуално насилие) е бил по-хладен, отколкото е обратната страна на възглавницата.

Кое е това нещо, което е направило различието? **Йосиф имал една котва. Не парче желязо, а дълбока, стабилизираща вяра във върховенството на Бога.** Ние усещаме това в първото изречение, което той казва на Фараона: „*Аз не мога, но Бог ще даде на Фараон*“ (Бит.41:16 – мой превод). Когато говорил за втори път, Йосиф обяснил: „*Бог е разкрил на Фараон това, което Той предстои да направи.*“ (ст.28). Йосиф продължил да разяснява съновиденията и после казал на Фараон, че сънищата се били „*сътворени от Бога и че Бог скоро ще осъществи*“ (ст.32 – мой превод).

Четири пъти в три стиха Йосиф се позовава на Бога! Той заключил магнита на своя компас в посоката към божествената Полярна звезда. **Той живеел с увереността, че Бог е активен, способен и му предстои за направи нещо забележително.** И Йосиф бил прав. Фараон заповядал да се извърши зашеметяващ обратен завой: „*Можем ли да намерим човек като този, в когото е Божият Дух?*“ (ст.38). Той възложил на Йосиф да управлява цялото царство. В края на същият ден младежът от Ханаан се возел в царска каляска и бил вторият в йерархията на държавата след Фараона. Какво неочаквано обновяване!

В хаосът, наречен „животът на Йосиф“ аз откривам едно неизпълнено обещание, поне две измами, няколко избухвания на омразата, две отвлечения, повече от едно прелъстяване, 10 завистливи братя и един случай на лошо родителско поведение. Малтретиране. Несправедливо изпращане в затвора. 24 месеца ядене на затворническа храна. Смесете всичко това заедно и го оставете да престои 13 години и какво ще получите? **Най-великото възстановяване в Библията!**

Забравеното момче на Яков станало вторият по могъщество човек в най-могъщата държава на света. **Пътят до царския дворец не е бил бърз, не е бил безболезнен, но няма ли да кажете, че Бог взел цялата тази бъркотия и е направил от нея нещо добро?** Няма ли да си помислите, че Той може да направи същото и с вас? Пресметнете болката от вашето минало. Измами + гняв + трагедии. Лошо отношение на родителите? Несправедливо обвинени? Неуместно засягани? **О, колко тежък може да бъде живота!**

Да, замислете се над следния въпрос: Дали Богът на Йосиф все още управлява? Да! Може ли той да направи за вас това, което е направил за Йосиф? Да! Може би злото е възнамерявало да ви навреди, но всъщност то е помогнало вие да се превърнете в човекът, който Бог иска вие да бъдете? Да! **Някой ден – може би в този живот, а със сигурност в следващият – вие ще пресметнете неприятностите в живота си и ще напишете сумата: всичко е добре.**

„*Предай на Господа пътя си; уповавай на Него и Той ще направи всичко да отmine*“ (Пс.37:5 – мой превод).

Животът идва при нас с яростта на размахваните юмруци – десен ъпъркът на отхвърлянето, круше на загубата. Враговете нанасят ударите си под пояса. Нещастията ни принуждават да се олюляваме. Това е шумен побой.

Някои хора, след като веднъж бъдат повалени на земята, никога не се изправят. Те остават да лежат на тепиха – бити, огорчени, пречупени. Те са отпаднали от сметката. **Но други се изправят като оловните човечета.** С Божията помощ вие можете отново да се изправите. Кой знае? Може би още днес може да се изправите с Божията помощ.

Историята на Ричард

Според собствените му думи

Един нещастен случай на работното ми място, който се случи на 27.08.2008, завинаги промени живота ми – към по-добро. Когато се върнах от закусалнята с моя обяд за този ден, моята електрическа инвалидна количка, която използвах в продължение на 8 години, внезапно спря. За нещастие, инерцията от движението напред ме събори на бетонния тротоар и аз счупих лявата си бедрена кост.

Този нещастен случай постави началото на пътуване на болка, потене, просветление и осветение, което продължава и до днес. Прекарах в болницата цели 9,5 месеца, преди да бъда способен да се прибера у дома. Защо толкова дълго? Една от причините беше, че аз бях „умрял“ на операционната маса в края на първата операция за възстановяване на счупения ми крак. Анестезиологът, който накара сърцето ми да заработи отново, ме посети на следващия ден в отделението за реанимация и ми препоръча да избягвам каквито и да е хирургически операции до края на живота си.

Но въпреки това, поради инфекции и други причини аз трябваше да се подложа на още 6 хирургически операции, преди да си ида у дома. После, след като бях 7 дни у дома, аз отново ступих същия си крак и трябваше да се върна в болницата за още една операция – 8-мата. Този път един страхотен хирург-ортопед и брат-християнин, постави титанов прът в бедрената ми кост. Този подход изглежда, че най-накрая реши моите проблеми. Прекарах повече от 11 месеца в различни болници и бях в болнични общо в продължение на 14 месеци.

По време на моето продължително нещастие много хора ме питаха: „Как успяваш да поддържаш такова позитивно поведение?“ Някои даже ме питат: „Как успяваш да запазиш нормалната си психика?“ **Това, което ме запазваше позитивен и разумен, беше твърдата ми вяра, че Бог има план за всичко в живота ни.** Като християнин аз знам, че през цялото време Христос има дом за мен на небето и че след като не ме е взел да бъда с него, след като той продължава да спасява живота ми всеки път, когато бях подлаган на една от онези хирургически операции, Той трябва да има цел за мен, за да продължавам да живея. О, аз няма да лъжа. Много пъти, твърде много, за да мога да ги изброя, аз се питах защо продължавам да се боря за да се възстановя. Много по-лесно щеше да е, да се бях отказал да живея.

Но Бог не ми позволяваше да се откажа. Например, Той ми даде да разбера колко много съм обичан. Огромната подкрепа, която получих от съпругата ми и от моето семейство беше изумителна. Тяхната загриженост и молитви за моето възстановяване ми помогнаха да продължа да се боря. Имаше също голяма група от братя и сестри-християни, които често ме посещаваха и постоянно се молеха за моето възстановяване. Регистрирал съм повече от 300 посещения от тази група християни. Поради това мога да ви кажа с абсолютна сигурност, че Бог ще ви преведе през каквито и изпитания да преминавате. Бог ме преведе. Уповавайте в Него. Той няма да ви измами.

Глава 8

Красота от всички неща

Дали Бог винаги е добър?

Когато болният от рак влезе в ремисия, ние казваме „Бог е добър.“ Когато заплатата ни бъде повишена, ние обявяваме: „Бог е добър.“ Когато администрацията на университета съобщи, че сме приети да учим там или когато крайният резултат от мача е в полза на любимия ни отбор, ние казваме: „Бог е добър.“

Но ще кажете би същото, ако ситуацията е точно обратната? Както в гробището, така и в родилното отделение? Докато чакате на опашката за безработните, както и докато чакате на опашката пред касата в бакалията? В периоди на бедност, както и в периоди на изобилие? Дали Бог винаги е добър?

За приятелите ми Брайън и Кристин Тейлър този въпрос е напълно практичен. През последната година тяхната 7-годишна дъщеря беше хоспитализирана в продължение на повече от 6 месеца, през които й направиха 6 операции поради заболяване на панкреаса. Брайън остана без работа, няколко членове на семейството му умряха, а на друг откриха, че има рак на мозъка, а Кристин беше бременна с 4-тото им дете. Животът беше тежък. Тя написала в страницата си във Фейсбук: „В много болници лекарите казват, че дъщеря ми е изтощена, но аз имам вяра. Един по един изгубихме членовете на семейството на Брайън, докато остана само един, на който после му направиха диагноза, че има рак на мозъка в 4-ти стадий на развитие - всичко това беше неразбираемо, но аз все още имах вяра. Вярвах, че Бог работеше за моето добро и въпреки че не разбирах смисъла на изпитанията, аз уповавах на Божият по-голям и невидим план. Двамата с Бог се бяхме договорили – аз ще издържа на изпитанията дотогава, докато Той не ми посочи границата, където трябва да спра. Той знае къде е начертана моята граница и в сърцето си знаех, че Той никога няма да я наруши.“

Но Той я наруши. Аз родих мъртво момиченце. Тъй като дъщеря ми Ребека си беше у дома и се хранеше с тръбичка, а бъдещото състояние на здравето ѝ беше напълно неизвестно, беше напълно логично да вярваме, че бебето, което толкова искахме и обичахме, ще бъде спасено. Но тя не беше спасена. Моята граница, очертана върху пясъка, беше нарушена. Моята еднопосочна сделка с Бога беше разбита.

В този момент всичко се промени. Обзе ме страх и вярата ми започна да се разпада. Моята „зона на безопасност“ с Бога вече не беше безопасна. След като това можа да се случи по време на нашите най-големи нещастия, тогава това беше игра, в която всичко беше позволено. **За пръв път през целия ми живот безпокойството започна да ме завладява. В продължение на седмици се опитвах да разбера защо Бог, който**

аз толкова обичах, можа да позволи това да ми се случи в такъв момент. Единственият извод, до който стигнах беше следния: Аз трябва да изоставя моята граница, начертана върху пясъка. **Трябва да подчиня целия си живот, всяка минута от него на Божия контрол, независимо от това, какъв ще бъде резултата.**

Семейството ми е в ръцете на Бога. Няма никакви ограничения за Него, няма никакви сделки с Него, аз предадох целия си живот на Господа. Мирът влезе там, където преди беше паниката, спокойствието се настани там, където преди командваше безпокойството.

В някакъв момент от живота си всеки от нас стига до този кръстопът. Дали Бог е добър, когато резултатът не е добър? Нашият избор стига до следното: уповавай на Бога или престани да вярваш в Него. Той ще пресече границата. **Той ще разруши нашите очаквания. И ние ще бъдем оставени да вземем решение и да направим своя избор.**

Историята на Гери

Според собствените му думи

Още от самото начало на живота ми Бог ме привличаше към Себе си. В гимназията, в колежа и през двадесет и едната години семеен живот Той беше близо до мен, но аз го отблъсквах надалеч. Нали разбирате, аз не се нуждаех от Бога, от „религиозния живот“ или от каквото и да е, което хората правят в църквата. Благодаря на Бога за Неговото търпение. **Той ме остави да вървя по моя път на разорението, защото знаеше, че това е единственият начин да накара този човек, пълен с гордост, да коленичи. Бог знаеше, че принуждавайки ме да се наведа, това е единственият начин, за да ме накара да погледна нагоре.**

След 21 години брачен живот на жена ми й беше дошло до гуша от моето мислене, че знам всичко, от моите дела, които мислех че са правилни и от моето нежелание да слушам никой друг и ме помоли да се разведем. Случи ми се немислимото: аз се разведох, това доведе до провал на бизнеса ми и накрая обявих банкрут. Аз бях напълно банкрутирал! Нямах съпруга, нямах семейство, нямах бизнес, нямах пари, нямах приятели – а най-лошото от всичко друго – нямах връзка с Христос.

Защо ми се случи всичко това? Започнах да търся отговорите. И тогава Бог постави в живота ми една ярна християнка. Тя ми даде една касета с аудиозапис на проповед на нейния пастор. Прослушах я и светлината ме огря. Следващата неделя отидох в църквата и – представете си – темата на проповедта на пастора беше „Ролята на съпруга в брачния живот.“ Божият график е безгрешен. От години не бях ходил на църква, но в първата неделя, в която се върнах там, моят небесен Отец имаше специална проповед точно за мен. В следващият вторник сутринта в 5:30, докато тичах по обичайния си сутришен джогинг, Бог ми каза да уповавам на Него в живота си. Аз му казах гласно: „Ти трябва да си 100% реален – аз не искам само някаква част от Теб.“ През годините бях видял твърде много хора, които си играят да ходят на църква, да бъдат религиозни и да поставят на лицето си маската на „църковен човек.“ **Аз исках истинска, реална връзка с Бога – или нищо.**

На 45-годишна възраст аз бях изцяло смирен от Божията милост и доброта. Разкаях се за греховете си и чрез вяра, същата тази сутрин приех Исус Христос като мой Господ и Спасител. Останалото, както казват, е история. Имам интимна връзка с Бога. Той ми даде истински глад да уча Словото Му и пътищата Му. Той ме благослови със съпруга-християнка, за която повечето мъже могат само да мечтаят – и със 7 внуци. Имах благословеният шанс да доведе 4 от тях до връзката с Исус Христос и съм убеден, че и другите 3-ма ще тръгнат по този път. През каквито и трудности и беди да преминавате, знайте, че Бог непременно ще ви преведе през тях. **Уповавайте на Бога през цялото време, във всеки час и във всяка минута.** Той може и ще ви преведе през каквито трудни и болезнени ситуации да се намирате.

„Нашите бързо отминаващи леки неприятности произвеждат за нас една вечна слава, която далеч надминава всички тях“ (2Кор.4:17 – мой превод).

„Винаги държа Господ пред себе си. Понеже Той е близо до мен, аз няма да бъда наранен“ (Пс.16:8 – мой превод).

„Бог е моята защита. Той прави пътя ми лишен от дефекти“ (Пс.18:32 – мой превод).

„Хората, които правят това, което е правилно, може да имат много проблеми, но Господ ще ги разреши всичките“ (Пс.34:19 – мой превод).

„Колко скъпоценни също са Твоите мисли за мен, О, Боже! Колко огромен е обичият им брой! Ако трябваше да ги преброя, те са по-многобройни от песъчинките“ (Пс.139:17-18 – мой превод).

Изобилие и оскъдност

„Това е, което казах на Фараон. Бог е явил на Фараона това, което Той скоро ще направи. Наистина,

ще дойдат 7 години на огромно плодородие по цялата Египетска земя. Но след тях ще дойдат 7 години на глад и цялото плодородие ще бъде забравено в Египетската земя; и гладът ще опустоши земята“ (Бит.41:28-30 – мой превод).

Когато животът ни не е добър, какво трябва да мислим за Бога? Къде е Той във всичко това? Думите на Йосиф казани на Фараона, ни предлагат помощ тук. Обикновено ние не считаме, че Йосиф е теолог. Нито пък, че е като страдалецът Йов или като апостол Павел. Липсват ни много от думите на Йосиф, за да го оценим, но въпреки това малкото думи, които имаме на разположение ни разкриват, че той е човек, който се е стремил да разбере природата на Бога.

Йосиф съобщил на Фараона: „Но след тях ще дойдат 7 години на глад и цялото плодородие ще бъде забравено в Египетската земя и гладът ще опустоши земята“ Този глад щял да бъде толкова жесток, че даже споменът за добрите години ще бъде изтрит. А наличието на две отделни съновидения означавало, че тези неща са обявени от Бога и Той скоро ще ги извърши. (виж Бит.41:30-32).

Намирайки се под чадъра на Божието правосъдие, Йосиф видял и двата сезона – на изобилието и на оскъдността. И двете неща са се случили по заповед на Бога. Как е възможно това да е истина? Дали нещастieto е било планирано от Бога?

Разбира се, не. **Бог никога не създава зло и не обсъжда вършенето на зло.** „Бог никога не върши зло! Невъзможно е Всевишният да върши зло“ (Йов 34:10 – мой превод; виж и Як.1:17). **Бог е есенцията на доброто.** Как е възможно Той, който е добър, да измисли нещо, което е зло? Освен това Той е превъзвишен и независим от никого. Библията постоянно казва, че Той притежава абсолютния контрол в ръката Си. „Всевишният Бог владее над царството на хората и поставя над него този, когото иска“ (Дан.5:21). Бог е добър. Бог е независим. **Тогава как можем да си обясним наличието на нещастие в Божия свят?**

Ето как Библията обяснява това: Бог позволява това да се случи. Когато демоните помолили Исус да ги изпрати да влязат в стадото свине, „Исус им позволи“ (Марк 5:13). Относно непокорните, Бог казал: „Аз им позволих да станат осквернени...за да мога да ги изпълня с ужас, с цел да научат, че Аз съм Господ“ (Йез.20:26 – мой превод). Старият Завет говори за последствията от случайното убиване на човек: „Ако (човекът) е направил това неволно, но Бог е позволил това да се случи, човекът трябва да избяга в място, което аз ще обознача“ (Исх.21:13 – мой превод).

Понякога Бог позволява да се случват трагедии. Той позволява почвата да изсъхне и посевите да не дадат плод. Той позволява Сатана да причинява осакатяване. Но Той не позволява на Сатаната да триумфира. Не е ли това обещанието в Рим.8:28: „Но ние знаем, че във всички неща Бог работи за доброто на тези, които Го обичат, които са били призвани според Неговото намерение“ (мой превод).

Бог обещава да прави красотата от „всички неща“, а не от „всяко нещо.“ **Отделни изолирани неща може да бъдат зло, но крайният резултат е добър.** „Моля се Богът на мира да ви даде всяко добро нещо, от което се нуждаете, за да можете да правите това, което Той иска“ (Евр.13:20 – мой превод).

Да предположим, че съпругата на композитора Джордж Фридрих Хендел види случайно страница от прочутата оратория „Месия“ на своя съпруг. Целият ѝ обем е повече от 200 страници. Представете си, че тя е открила една от тези страници, оставена на кухненската маса. На нея съпругът ѝ е написал само един такт в миньорна гама, такт който не може да разбран, ако бъде разглеждан самостоятелно. Да предположим, че въоръжена с този откъс на дисхармония, тя влезе в неговото ателие и каже: „Тази музика е лишена от всякакъв смисъл. Ти си лош композитор.“ Какво би си помислил той? Може би Хендел би си помислил нещо подобно на това, което си мисли Бог, когато ние постъпваме като неговата съпруга. Ние посочваме нашата миньорна гама – болното си дете, патериците или глада – и казваме: „В това няма никакъв смисъл!“

Но въпреки това, във всичко създадено от Бога, колко много смисъл виждаме там? А какъв е обема на това, което разбираме ние, сравнен с обема на всичко, създадено от Бога? Ние разбираме само една малка отломка от всичко, създадено от Бога. **Ние гледаме през шпионката на входната врата.**

Не е ли възможно обяснението за съществуването на страданието се намира в неща, за които ние нямаме никаква представа?

Глава 9

Хваление и благодарност

Аз Ти благодаря!

Наскоро присъствах на банкет, където на един ранен войник беше подарен безплатен дом. Той буквално щеше да падне на земята от благодарност. Подскачаше на единствения си здрав крак на сцената и

прегръщаше с двете си ръце дарителят. „Благодаря ви! Благодаря ви! Благодаря ви!“ Той прегръщаше китариста от оркестъра и огромната жена на първия ред. Благодарни на келнера, на другите войници и после отново благодарни на дарителят. Преди края на вечерта, той благодари и на мен! А аз не бях направил нищо.

Не трябва ли и ние да бъдем толкова благодарни? Исус изгражда дом за нас (виж Йоан 14:2). Това, че ние ще станем собственици на този дом е толкова сигурно, както е сигурна собствеността на този войник.

Историята на Айша

Според собствените ѝ думи

Съпругът ми беше безработен в продължение на една година. Той не беше уволнен или остана без работа поради фалиране на фирмата. Той напусна работата си по собствено желание, защото беше приет да учи в медицинско училище. Само един месец след като той влезе в медицинското училище ние разбрахме, че това не беше най-добрият избор за нашия брак. Но въпреки това, обучението в това училище беше негова мечта още преди ние да се срещнем.

Още от първият ни разговор той постоянно говореше, че иска да бъде лекар, колко много ще обича пациентите си и за неговата посветеност да ги лекува така, все едно че теса членове на неговото семейство. Никога няма да забравя денят, когато съпругът ми дойде при мен и ми каза, че Бог му бил казал, че сега не е време за медицинското училище и че той трябва да се фокусира в нашия брак. Това беше денят, в който светът на съпруга ми се разпадна на парчета. **Мечтата на живота му беше разрушена и аз бях оставена с един разочарован и гневен съпруг.**

Върнахме се да живеем при родителите му и в продължение на 4 месеца той се опитваше да си намери работа в хилавата икономика. За човек с неговото образование беше обезкуражаващо да бъде отхвърлян всеки път, когато кандидатстваше за работа. За известно време и двамата бяхме гневни за нашата ситуация. Аз си бях представяла, че брачният живот ще бъде радостен и чудесен, а той си мечтаеше да има поне един семестър обучение в медицинското училище, което да го доближи до лекарската диплома.

След като живяхме месеци при родителите му и нямахме никакъв успех в намирането на работа и в нашия брак, **ние решихме да хвалим Бога в нашата ситуация, а не да се оплакваме, че нямаме пари и искрено да търсим Неговите насоки, когато вземахме нашите решения.** Молахме се заедно за напътствие относно крачката, която трябваше да направим. Когато Бог ни каза да се преместим в Тексас, първата ни реакция беше: „Това е невъзможно!“ Ние бяхме северняци, никога не бяхме яли „пържена пилешка пържола“ и се чудехме, защо тя се нарича наричана „пържена пилешка“! *(Коментар: Основателен въпрос, защото всъщност пържолата е телешка, но начинът ѝ на приготвяне е същия, като готвенето на „пържени пилешки гърди в тиган“ Д.Пр.)* Въпреки нашият скептицизъм, ние се преместихме да живеем в Тексас, където имаше свободни работни места и бяхме уверени само, че Бог има там нещо за нас. Аз се молих за работа в продължение на 2 седмици и за апартамент – в продължение на 1 месец. И Бог ни даде и двете неща!

През това време съпругът ми осъзна, че медицинското училище се беше превърнало в идол за него и че той трябва да се откаже от тази идея. Един ден, когато се върнах от работа у дома, той ми каза: „Бог ми каза, че ако аз уча и уповавам в Него, Той ще ми даде работа.“ Потвърждавам, че той каза това, но в продължение на следващите 3 месеца той беше отхвърлян от всяка работа, за която кандидатстваше и шансовете за намиране на работа започнаха да намаляват. Но въпреки това, ние останахме уверени и продължихме да спазваме обета си да хвалим Бога.

Наскоро съпругът ми започна да учи по една научна програма – и една компания му се обади и му предложи да кандидатства за работа там! Окуражени, ние се молихме и искахме тази работа, но само ако това е волята на Бога; ако тази работа не беше по волята на Бога, тогава ние щяхме да бъдем по-щастливи и без нея. **Съпругът ми получи тази работа!**

„Ще Те славя, Господи, с цялото си сърце. Ще разказвам за всичките Ти чудеса, които си направил“ (Пс.9:1 – мой превод).

„Ще поставя надеждата си в Бога и ще продължавам да го хваля, мой Спасител и мой Бог“ (Пс.43:5 – мой превод).

„Призови Ме в ден на напасть. Аз ще те спася и ти ще Ми отдадеш почит“ (Пс.50:15 – мой превод).

„Обичам Господа, защото чува молитвите ми за помощ. Той внимава в думите ми, затова ще Го призовавам за помощ, докато съм жив“ (Пс.116:1-2 – мой превод).

„Благодарете на Господа, защото е добър. Неговата обич продължава до века“ (Пс.107:1 – мой превод).

„Благодарете за всичко (Коментар: И за доброто и за онова, което ви се струва, че е лошо. Д.Пр.) на Бога в името нашия Господ Исус Христос“ (Еф.5:20 – мой превод).

Благодарността ни превежда през трудното препятствие. Да размишлявате за вашите благословии – това означава да изреждате Божиите постижения. А да изреждате Божиите постижения означава да откриете Неговото сърце. **Да откриете Неговото сърце означава не просто да откриете добрите дарове, а да откриете Добрият Дарител.**

ДА ИЗБИРАМЕ ДА БЪДЕМ БЛАГОДАРНИ

„А преди да настъпят годините на глада, на Йосиф се родиха двама сина, които му роди Асенета, дъщеря на Илиополският жрец Потифер. Йосиф наименува първородния Манасия (забравяне), защото си казваше „Бог ме направи да забравя всичките си мъки и целия си бащин дом.“ А втория наименува Ефраим (плодовит), защото си казваше: „Бог ме направи плодовит в земята на страданието ми“ (Бит. 41:50-52).

Благодарността не идва по естествен път, а самосъжалението, вайкането и мърморенето – точно обратното, те идват само по естествен път. Оплаквания и мъккане – не е нужно никой да ни напомня, за да ги предлагаме на другите хора. Но въпреки това, те не подхождат добре с добрината, която ни е била дадена от Бога. Единственото, от което се нуждаем, е една супена лъжица пълна с благодарност.

Йосиф взел много повече от една супена лъжица. **Той решил да бъде благодарен.** Изоставен, Поробен. Предаден. Затворен в затвора. Но въпреки това, ако се опитваме да открием в него признаци на огорчение, ние няма да успеем. Това, което откриваме, са два драматични жеста на благодарност.

Повечето родители полагат големи усилия, за да изберат съвършено име за детето си. И Йосиф постъпил така. Имало е дни на изобилие. Бог възнаградил Йосиф с място в царския двор на Фараона и му дал съпруга за собствения му дом. Било дошло време да създаде семейство. Младата двойка се навеждала в леглото, когато той се пресягал и галел кръглият корем на бременната Асенета. „Мислех за имена за нашето бебе.“ „О, Джои, колко сладко! Всъщност, и аз си мислех същото. Аз купих от бакалията книгата „Име за твоето бебе““ „Ти нямаш нужда от тази книга. Аз вече измислих името.“ „Какво е?“ „Бог ме направи да забравя.“ „Ако Той те е направил да забравиш, тогава как ще можеш да го наименуваш?“ „Не, това е името: „Бог ме направи да забравя.“

Тя го погледнала с този поглед, с който египетските съпруги винаги поглеждат еврейските си съпрузи. „Бог ме направи да забравя? Всеки път, когато викам сина си, аз ще казвам: „Бог ме направи да забравя?“ Тя поклатила с главата си и изпробвала името: „Време е за обяд, Бог ме направи да забравя. Идвай и си измий ръцете, Бог ме направи да забравя.“ Не знам, Йосифе, аз винаги съм си мислила за име като Тит или Рамзес, или ти вече си размишлявал за името Макс? Това име е запазено за специални хора.“

„Не, Асенета, аз вече съм избрал името. Всеки път, когато бъде произнасяно името на сина ми, ще бъде възхвалявано Божието име. Защото Бог ме направи забравя цялата болка и всички наранявания, които съм преживял в ръцете на братята ми. **Искам всеки да знае – искам Бог да знае, че аз съм благодарен.**“

Може би г-жа Йосиф се е ентузиазирала от тази идея, защото при раждането на втория син, двамата с Йосиф го нарекли с името „Бог ме направи плодороден.“ Едното име отдавало почит на Божията милост, а другото – съобщавало Неговата благосклонност.

Историята на Миси

Според собствените ѝ думи

Моята история е за разочарованието и надеждата. За страхът...и за вярата. На 30.05.2007 аз и децата ми изпратихме на летището моя съпруг и техния баща и гледахме, как самолета му излетя и той отиде на работа. Като военноморски пилот и федерален въздушен маршал (*Коментар: Агенцията, в която работят тези хора контролира спазването на изискванията на правилата по безопасността при пътуването със самолет. Те пътуват инкогнито, наблюдават и оценяват поведението на персонала на самолета и издават предписания, и налагат строги наказания. Д.Пр.*), той пътуваше често и този самолет му позволяваше да се прибере по-скоро у дома. Но когато той излетя, двигателят на самолета аварира и самолетът се разби, падайки на хълма в далечината. Аз паднах на колене и крещях: „Моля те, Боже! Аз не съм готова!“

Шерифът, който дойде при мен да ми съобщи новината, която вече знаех, се оказа, че в миналото е бил наш съсед и служител в местна църква. Той се помоли за мен. Почти незабавно при мен дойдоха приятели с храна и започнаха да чистят дома ми. Освен това, през следващите няколко седмици аз бях благословена да имам приятел, който се занима с юридическите неща, а други приятели ми помагаша да се грижа за 4-те си деца. Две училищни групи изливаха молитвите си за нас и за любов, и дариха пари на семейството ми, за да се справим, докато бъдат уредени финансовите въпроси.

В един момент, когато някои важни документи трябваше да бъдат подпечатани с пощенски печат, аз се

молах в асансьора на банката. Исках процеса да протече гладко, защото бях уморена и уплашена от това, което ни очакваше. Служителката в банката каза, че обикновено тя не идва в тази сграда, но се чувствала така, все едно че има да изпълнява божествена задача. Когато ме чула да говоря по телефона, тя разбрала, че Бог я е изпратил да се моли заедно с мен.

Веднъж християнската радиостанция, която слушам, каза: „Ако мислите, че не можете да направите още една крачка напред, знайте, че Бог е там за да ви носи.“ Чух това много скоро след като бях спряла колата си в канавката и бях казала следните думи: „Не мога да направя още една крачка напред.“

Отново и отново, в най-трудните моменти на моята тъга, Бог ме благославя толкова видимо, така че единственото, което можех да направя, беше да Го хваля. Той беше моята сила от мигът, в който самолета падна на хълма чак до този момент, в който пиша тези думи.

Истина е...Бог ще ви пренесе през изпитанията.

Глава 10

Възстановяване и излекуване

Това спира с мен

Преди години един скъп мой приятел бил извикан в погребалния дом, за да идентифицира тялото на баща си, който бил застрелян през нощта от неговата жена. Пистолетният изстрел бил само един от многобройните изблици на гняв и насилие в семейството им. Приятелят ми си спомня, как стоял близо до тялото и взел решение. Това спира с мен. (И то спряло.) **И вие вземете същото решение. Да, в историята на семейството ви има някои тъжни глави. Но вашата история не трябва да бъде вашето бъдеще. Боклукът, натрупан от предишните поколения може да спре тук и сега.** Вие не трябва да давате на вашите деца това, което вашите предшественици са дали на вас.

„Позволете на Бог да ви превърне в нова личност, като промени вашия начин на мислене“ (Рим.12:2 – мой превод).

Разкажете на Бога за скандалите и за мошениците. Поканете Го да преживее задно с вас предателството. **Извадете миналото си на открито.** Със сигурност това е трудно. Но позволете на Бог да свърши своята работа. Процесът може да продължи дълго време. Може даже да трае до края на живота ви. Семейната болка е най-дълбоката болка, защото в нея участват хора, на които би трябвало да имате доверие.

Когато те ви осъждаха неоснователно, вие им вярвахте. През цялото това време вие сте оперирали с неверни данни. „Ти си глупав...бавен...тъп си като баща ти...ти си дебела като майка ти.“ Десетки години покъсно тези гласове на поражението все още отекват в подсъзнанието ни. **Но те не трябва да отекват!**

„Позволете на Бог да ви превърне в нова личност, като промени вашия начин на мислене“ (Рим.12:2 – мой превод). **Вие не сте този, който те са казвали, че вие сте.** Вие сте дете на Бога, вие сте Негово творение. Предопределен сте да отидете на небето. Вие сте част от Неговото семейство.

Историята на Джесика

Според собствените ѝ думи

Като дете израснах в чудесен християнски дом. Родителите ми ме водеха в църквата, учеха ме за Бога и ме инструктираха безусловно да обичам хората. *(Коментар: Условната обич казва, „Ще те обичам, ако и ти ме обичаш. Ако ти ме мразиш, и аз щете мразя.“ А безусловната обич обича, независимо от поведението на другия човек. Такава обич не е естествена, тя идва само от Бога и е свързана със съзнателното ни решение да обичаме по този начин. Д.Пр.)* И до ден днешен съм извънредно благодарна за солидният фундамент за вярата, която Бог и моите родители ми дадоха. Бог знаеше, че пътят по който ще вървя ще бъде труден и той ме подготвяше. После той ми позволи да премина през една бъркотия, с цел един ден да имам свидетелство, което разкри на мен и на другите хора великата Божия слава.

Когато бях на 7 години, моята невинност ми беше отнета. Тогава започна сексуалното насилие, извършвано от член на нашето семейство. За щастие, след около година и половина семейството ни се премести да живее в противоположния край на САЩ и аз си мислех, че насилието е останало зад мен, че ще мога да продължа да живея живота си и просто да забравя за него. Но не стана така. Не бях казала на никой за изнасилването и в продължение на няколко години не можех да направя това. А през тези години Бог ми позволи да премина през няколко други трудни ситуации: когато бях в четвърти клас, едва не се удавих в един бързей; веднъж бях държана с пистолет, опрян в главата ми по време на грабеж в една закувалня; бях

изнасилена от един приятел, който ми беше казал, че ще се кръсти следващата седмица в църквата; а после се омъжих за човек, който, след като се оженихме, започна да ме насилва психически и физически, и който ми изневеряваше с други жени.

Чрез всички тези трагични събития **аз се научих да прикривам чувствата си, несигурността си, моя срам и моята болка**. Трябваше да поставям маска на лицето си и да обърна гръб на Бога. Не е чудно, че се плъзгах надолу по спиралата на унищожението. Точката на пречупването настъпи, когато на баща ми му поставиха диагноза, че има рак на панкреаса. Веднага реших да отида да живея у дома, за да помагам в грижите за него. Девет месеца след това баща ми умря. Бог използва членовете на църквата на моите родители, за да ми покаже Неговата обич. Бог ми помогна да напиша песента „Благословии в трагедията“ за погребението на баща ми.

Няколко месеца след смъртта на баща ми Бог ме подтикна да се преместя да живея в друг град, за нов старт в живота ми. Живея тук от две години и Бог работи в живота ми по много начини. Аз съм разведена, участвам в редовна програма за обучение, за да стана правоспособна медицинска сестра и освен това работя на пълен работен ден. Бог постави някои хора в живота ми, за да ми помогнат да гледа на живота от друга гледна точка. Сега разбирам, че със своята неограничена сила, Бог може да работи и в най-трудните обстоятелства и да ги превърне в нещо красиво.

Аз все още съм обект на работа, която напредва, но съм пълна с надежда, защото знам, че Бог не е свършил работата си с мен. **Изцерителната промяна, която трябва да дойде след живота, пълен с главоболия и болка, не е лесна, нито става бързо, но Бог ще ни помага да минем през нея**. С готовност предоставям всичко в ръцете Му, защото знам, че бях една абсолютна бъркотия, преди Той да завладее сърцето ми.

„Бог ни е направил такива, каквито сме. В Христос Исус, Бог ни е направил да вършим добрите дела, които Той е планирал предварително за нас, за да живеем, работейки в живота си“ (Еф.2:10 – мой превод).

„Който докосва теб, докосва зеницата на окото Му“ (Зах.2:8 – мой превод).

„Този човек ще се помоли на Бога и Бог ще го чуе. Той ще види лицето на Бога и ще вика от щастие. И Бог ще подреди отново нещата правилно за него“ (Йов 33:26 – мой превод).

„Аз познавам Исус, Онзи, в когото повярвах. И аз съм сигурен, че Той е способен да запази до онзи ден това, което ми е поверил“ (2Тим.1:12 – мой превод).

„Седящият на трона каза: „Ето, правя всичко ново!“ После Той каза: „Напиши това, защото тези думи са истина и на тях може да се уповава“ (Откр.21:5 – мой превод).

Подновяването е важно нещо за Бога

„Яков каза на синовете си... „Наистина чух, че в Египет има жито; слезте до това място и купете за нас, за да можем да живеем и да не умрем.“...Така десетте братя на Йосиф слязоха долу да купят жито в Египет. Сега Йосиф беше управител на земята. И братята на Йосиф отидоха и се поклониха пред него с лицата си до земята. Йосиф видя братята си и ги позна, но се отнесе към тях, като че той е чужденец за тях и им говори грубо“ (Бит.42: 1-3; 6-7).

Първоначално Йосиф избрал да не застане лице срещу лице със своето минало. Към момента, когато видял братята си отново, от десетина години Йосиф вече бил министър-председател...Можел е да пътува където пожелае, но въпреки това той избрал да не се връща в Ханаан. Можел ли е да събере една армия и да уреди сметките с братята си? Той е разполагал с нужните възможности за това. Можел ли е да изпрати да доведат баща му при него? Или поне да му изпрати съобщение? Той е разполагал с поне осем години за да разчисти сметките си с братята си. Знаел е къде да намери семейството си, но е избрал да не контактува с тях. **Той запазил в тайна семейните тайни**.

Недостъпен и естествен, Йосиф бил доволен да остави в миналото своето минало. **Но Бог не бил доволен. Изцерението на сърцето включва и изцерение на миналото**. Поради това Бог разтърсил нещата.

„От всички страни идваха в Египет при Йосиф да купят жито, понеже гладът се усилваше във всички страни“ (Бит.41:57). И на дългата опашка от хора, молещи се за египетската милостиня, я виж, котката какво е довяляла? „Така десетте братя на Йосиф слязоха долу да купят жито в Египет“ (Бит.42:3 – мой превод).

Йосиф ги чул, още преди да ги е видял. Той отговарял на въпрос от служител, когато доловил разговор на иврит. Не просто езикът на неговото сърце, а диалектът на неговия дом. Принцът с жест накарал служителя да спре да говори, обърнал се и погледнал. Братята му стояли на опашката. Косата на главите им или липсвала, или била побеляла, а кожата им била изпечена от слънцето. Те били бледи и измършавели от глад. Пропитите им от пот роби се залепвали за пицялите им, а прахта от пътуването била полепнала по бузите им. Тези евреи се набивали в очите на хората в високо развития Египет така, както се

набиват небостъргачите на Таймс скуеар в Ню Йорк.

Когато дошъл техният ред да помоят Йосиф да им продаде жито, те не го познали. Брадата му била обръсната, робата му била царска и той говорел на египетски език. Черен грим разширявал очните вдлъбнатини на очите му. Носел черна перука, която стояла на главата му като шлем. Въобще не им хрумвало, че те стояли пред своя по-млад брат.

Мислейки си, че принцът не разбира езика иврит, братята разговаряли с него чрез мимики и жестове. Посочвали към житните стъбла и после – към устата си. Помахали на този от братята, който носел парите и той неуверено излязъл отпред и изсипал монетите върху масата. Когато видял сребърните монети, устните на Йосиф се свили и стомахът му се преобърнал. Той бил нарекъл синът си „Бог ме направи да забравя,“ но парите го накарали да си спомни.

Последният път, когато видял монети в ръцете на най-големия син на Яков, братята се смеели, а Йосиф плачел. През онзи ден в ямата той разглеждал лицата на братята си, за да открие сред тях приятел, но не открил нито един. А сега те се осмелявали да му донесат сребърни монети на него? Йосиф извикал един служител, който знаел иврит, за да превежда. А след това се намръщил към братята си. „Той се престори на чужденец и им говори грубо“ (Бит.42:7 – мой превод).

Представям си тонът на ношен пазач, събуден от среднощната му дрямка: „Кои сте вие? От къде идвате?“ Братята паднали по очи в прахта на земята, което припомнило на Йосиф за съновидението от детството му. „А, ние идваме от едно място, нагоре по потя в Ханаан. Може би сте чували за него?“ Йосиф ги погледнал гневно: „Не, аз не ви вярвам. Пазачи, арестувайте тези шпиони. Те са тук, за да проникнат в нашата страна.“

Десетте братя веднага казали: „Вие сте разбрали погрешно всичко, Ваше Величество, Свят, Уважаван и Почитан. Ние сме солта на земята. Ние принадлежим на едно и също семейство. Ето, това е Симеон, а това е Юда...да, ние сме общо 12 братя...поне така трябваше да бъде. Сега най-малкият ни брат е при баща ни, а един вече не е жив“ (виж ст.13) Като чу тези думи, Йосиф се задави. Това беше първата информация през последните 20 години за неговото семейство, която той чу. Яков е жив, Вениамин е жив, а те си мислят, че той е умрял.

Той казал рязко: „Чуйте какво ще ви кажа. Ще позволя на един от вас да се върне у дома и да доведе тук вашия най-малък брат. Останалите от вас ще хвърля в затвора.“ Казвайки това, Йосиф заповядал ръцете на братята му да бъдат вързани. Достатъчно било само едно негово кимване с глава, и те щели да бъдат изпратени в затвора. Може би същият затвор, където той прекарал поне две години от живота си.

Каква любопитна серия от събития. Сърдит глас, сурово отношение. Присъда за изпращане в затвора. Внезапно разжалване. Видяхме тази присъда по-рано, с участието на Йосиф и братята му, само че сега ролите са разменени. В първият случай те заговорничели против него. Този път той заговорничел против тях. Преди те говорили гневно, сега той притежавал силата. Те го хвърлили в ямата и пренебрегнали неговия плач и викове за помощ. Сега бил неговия ред да се отнесе към тях по същия начин.

Какво се е случило?

Мисля си, че Йосиф се опитвал да разбере как да постъпи в тази ситуация. Това е било най-трудното предизвикателство в живота му. За сравнение, проблемът с глада е бил решен лесно. Той можал да устои на съблазните на г-жа Петефрий. Той успял да се справи със задачата, която му възложил Фараона. Но как да се справи с тази смес от обида и омраза, която се надигнала в него, когато видял собствената си плът и кръв? Йосиф не знаел какво да направи.

Може би и вие сега не знаете какво да направите в ситуацията, в която се намирате? Вашето семейство ни предаде или измами. Ранните ви години бяха много тежки. Хората, които би трябвало да се грижат за вас, не са се грижели. Но, подобно на Йосиф, вие направихте най-доброто от всичко това. Вие създадохте живот за себе си. Даже създадохте ваше собствено семейство. Щастливи сте, че оставихте вашия Ханаан в огледалото за задно виждане на колата си. **Но Бог не го е изоставил!**

Той ни дава повече, отколкото ние искаме, влизайки в нас по-надълбоко, отколкото ние сме го молили. Той иска не само цялото ви сърце; иска сърцето ви да е цялостно, да е неразделено. (Коментар: Според прочутият датски философ Сьорен Киркегаард, *щастие* се състои в това, човек да иска едно единствено нещо. Д.Пр.)

Оскърбените хора оскърбяват хората. Замислете се за това.

Защо избягвате някои теми за разговор? Защо избягвате конфликта? Защо се стремите да бъдете харесван от всеки човек? Може би тази ваша склонност е плод от не излекувана обида, която таите в сърцето си.

Бог иска да ви помогне за вашето собствено добро.

Глава 11

Просторните пътища на милостта***Отмъщението изгражда самотен дом***

През 1882 един бизнесмен от Ню Йорк, Джозеф Ричардсън, притежавал една тясна ивица земя на Лексинтън авеню. (*Коментар: В Ню Йорк авеню е широк булевард с големи дървета от двете страни и винаги е в посока север – юг, а напречните улици са стрийт. Д.Пр.*). Тя била с размери 31,72 x 1,52 м. Друг бизнесмен, Химен Сернър притежавал съседния парцел, който бил с нормални размери. Той искал да построи голям жилищен блок с апартаменти, които да имат фасада към авенюто, но парцелът на съседа му граничел с авенюто, а не неговия. Предложил на Ричардсън да купи неговия мършав парцел за 1000\$. Ричардсън бил много обиден от предложената сума и поискал 5000\$. Сернър отказал, а Ричардсън го нарекъл „скръндза“ и затръшнал вратата за него. Сернър предположил, че парцелът на съседа му ще остане незастроен и дал указания на архитекта на проектира сградата с прозорци, които гледат към авенюто, над парцела на съседа му. Когато Ричардсън видял построената сграда, той решил да препречи изгледа ѝ към авенюто. **Никой нямало да се наслаждава на безплатна гледка над неговия парцел!**

Седемдесетгодишният Ричардсън построил 4-етажна сграда на своя парцел с размери 31,72 x 1,52 м. с по два апартамента на всеки етаж. След завършването ѝ двамата с жена му се преместили да живеят в един от тях. По стълбите и коридорите хората можели да минават само един по един. Най-голямата маса за хранене във всеки от апартаментите била с ширина 45 см. Готварските печки били направени по специална поръчка с най-малък размер. Един доста дебел вестникарски репортер веднъж заседнал на стълбището и след като усилията на двама от наемателите били недостатъчни да го освободят, той успял да се измъкне оттам, чак когато се съблякъл гол.

Сградата била наречена „Къщата на проклетията.“ Ричардсън прекарал последните 14 години от живота си в тази тясна обител, която очевидно подхождала на неговия крайно ограничен начин на мислене. **Този сграда била съборена през 1915, което е странно. Аз определено си спомням, че миналата година спях няколко нощи в нея. Както и няколко седмици преди няколко години.**

Доколкото си спомням, не ви ли видях и вие да се промушвате през входното антре? **Отмъщението изгражда самотна къща.** Мястото е достатъчно само за един човек. **Животът на нейните обитатели е смален до една единствена цел: да направя нещастен живота на някой друг! И те наистина постигат тази цел. Правят нещастни СЕБЕ СИ.**

Не е чудно, че Бог подчертава: „Внимавайте за бурените на недоволството. Един или два бурена, пораснали и произвели семе, за много кратко време могат да унищожат цяла градина“ (Евр.12:15 – мой превод). Неговото обучение включва в себе си излизане от къщата на проклетията, отдалечаване от гърчещият се свят и тръгване по просторните пътища на милостта, далече от неотстъпчивостта и вървене към прошката. **Той ни придвижва напред чрез излекуване на миналото ни.**

„Когато сте ядосани, не извършвайте грях, а наистина престанете да се ядосвате преди края на деня. Не давайте шанс на дявола да ви победи“ (Еф.4:26-27 – мой превод).

Прошката не намалява силата на правосъдието; тя просто оставя всичко в ръцете на Бога. Той гарантира правилното възмездие. Ние се отплащаме твърде силно или твърде слабо. Но Богът на справедливостта притежава правилната мярка.

Ще отмъстите ли на враговете си? Това е работа на Бога.

Бог те пита: „Ще простиш ли на враговете си?“ А ти отговори: „А, ето къде Си бил и аз идвам. Аз прощавам.“

Историята на Каролин и Анна

Според собствените техните думи

Преди 20 години ние вървахме след ковчега на моя съпруг на път за гробището. Това беше – по-късно осъзнах това – сбогуване както с досегашния ни начин на живеене, така и с умрелият.

Анна беше моя доведена дъщеря в продължение на 10 бурни години и любимият ѝ татко беше единственият човек, който можеше да въдвори мир между нас. След като той умря, аз бях твърде потопена в собствената си трагедия, за да ми липсва Анна. Двете вървахме по много различни пътища, които никога не се пресичаха. **Рядко даже мисълта за другата минаваше през главите ни. Но рядко не означава никога. Бог**

знаеше, че имаше недовършена работа.

Така, през миналият месец юни Той постави една идея в главата ми: Може би ще ѝ се обади по телефона следващия път, когато съм в Хюстън? Дали Анна ще бъде отзивчива? Този удобен случай дойде – и аз треперех, когато оставих съобщение на телефонния ѝ секретар. Не знаех дали въобще ще получа някакъв отговор. Докато пътувах към дома от Хюстън, клетъчния ми телефон извънтя. Това беше Анна! Тя също се притеснявала относно възстановяването на нашата връзка, но следващите 2 часа бяха пълни със сълзи, с радостен разговор и ние решихме да се съберем отново. Слава на Бога! Оттогава Анна и аз се радваме заедно и благодарим на Бога, че ни помогна да открием дълбоката любов, която имаме една към друга.

Моето семейство посрещна Анна с радост и с отворени обятия. Оказа се, че тя се нуждаеше от нас и не е изненадващо, че и ние се нуждаехме от нея. Анна е бездънен извор на любов!

Двете с Анна се радваме, че се открихме взаимно. Бог несъмнено върна при нас всички онези неща, които бяха загубени, точно така, както Той е направил и в историята на Йосиф. **Това, което изглеждаше безнадеждна пропаст, причинена от времето и обстоятелствата, беше изпълнена с любов.**

ПРОЦЕСЪТ НА ПРОЩАВАНЕТО

Започнете процесът на прощаването.

- Не съхранявайте никакви списъци на обидите и на лошото отношение към вас.
- Вместо да кроите планове и мечти срещу вашите противници, молете се за тях.
- Мразете нередното, но не мразете неговия извършител.
- Измествайте фокуса на вниманието си от това, което те са ви причинили към онва, което Исус е направил за вас.

Колкото и възмутително да изглежда, Исус е умрял и заради противниците и враговете ви. Ако Той счита, че те са достойни да им бъде простено, те наистина заслужават да им простите.

„Оставайте в Мен и Аз ще оставам във вас“ (Йоан 15:4 – мой превод).

„Аз бях разпънат с Христос; вече не аз живея, а Христос живее в мен“ (Гал.2:20 – мой превод).

„Не съдете другите и вие няма да бъдете съдени. Не обвинявайте другите, че са виновни и вие няма да бъдете обвинявани, че сте виновни. Прощавайте и на вас ще ви бъде простено“ (Лука 6:37 – мой превод).

„Не бъдете огорчени, ядосани или обезумели. Никога не крещете гневно или не казвайте неща, с цел да нараните другите“ (Еф.4:31).

„Господи, кажи ми Твоите пътища. Покажи ми как да живея“ (Пс.25:4 – мой превод).

„Нека самият наш Господ Исус Христос и Бог, нашият Отец, да ви окуражава и здравява във всяко добро дело, което правите и казвате“ (2Сол.2:16 – мой превод).

КОГАТО СЕ СТИГНЕ ДО ПРОЩАВАНЕ

„...Когато изядоха житото, което донесоха от Египет, баща им каза: „Идете пак, купете ни малко храна.“ А Юда му отговори: „Човекът (Йосиф) строго ни предупреди, казвайки: „Няма да видите лицето ми, ако брат ви не е с вас.“ Ако изпратиш брат ни с нас, ще слезем и ще ти купим храна. Но ако не го изпратиш, няма да слезем; защото човекът ни каза: „Няма да видите лицето ми, ако брат ви не е с вас.“... Тогава (Йосиф) повдигна погледа си и видя своя едноутробен брат Вениамин...Сега сърцето му закопня за брат му; поради това Йосиф побърза и отиде някъде да плаче. После изми лицето си и излезе навън и въздържайки себе си, каза: „Сервирайте хляб.““ (Бит.43:2-51 29-31 – мой превод).

Бог ни придвижва напред, като лекува миналото ни.

Наистина ли Той може да ни излекува? Да подреди тази бъркотия в живота ни? Да прости онази история с изнасилването? Да излекува този жесток гняв към баща ми, който изоставил майка ми? Това кипящо възмущение, което усещам всеки път, когато си помисля за онзи, който се отнасяше с мен като с вчерашен боклук? Може ли Бог да излекува този стара болка в сърцето ми?

Йосиф задавал тези въпроси. Вие никога няма да заглушите спомена за десет ваши братя, които са ви отхвърлили. Те си заминали и никога не се върнали. Поради това, той им отговорил по същия начин. Когато видял на опашката за жито, той се отнесъл грубо към тях. Обвинил ги, че са шпиони и ги хвърлил в затвора. „Така заслужавате, мошеници!“

Не е ли добре да знаем, че Йосиф е бил човек? Този приятел е бил толкова добър, че даже е прекалено. Той издържал на робството, на успеха в чужда страна, научил прекрасно новия език и устоял на

сексуалното изкушение. Той бил пример за затворник и бил съвършен съветник на царя. Одраскайте го и от него ще потече свята кръв. Ние очакваме той да види братята си и да обяви: „*Отче, прости им, защото те не знаят какво са направили*“ (Лука 23:34 – мой превод). **Но той не постъпил така.**

Той не постъпил така, защото спазмата на прощката е най-трудният трик в торбата с уменията. След три дни той освободил всичките братя от затвора, с изключение на един. Те се върнали в Ханаан за да докладват на Яков, техния баща, бледа сянка на един старец. Братята му казали как Симеон е бил задържан в Египет като залог, че те ще се върнат с Вениамин, най-младия брат.

Сега братята се връщали от Ханаан в Египет, водейки Вениамин със себе си. Йосиф ги поканил на обяд. Попитал за Яков, видял Вениамин и казал: „*Бог да бъде милостив към теб, сине мой*“ (Бит.43:29)

След това се оттеглил и плакъл, после се успокоил, измил си лицето и се върнал да яде и да се весели с братята. Подредил ги да седнат на масата според реда на раждането им. Предоставил на Вениамин специално отношение. Всеки път, когато на братята сервирали някакво ядене, на Вениамин сервирали петкратно по-голяма порция. Братята забелязали това, но не казали нищо.

Йосиф напълнил чувалите им жито и накарал да поставят неговата лична чаша в чувала на Вениамин. Братята едва били изминали неголямо разстояние по пътя за дома, когато икономът на Йосиф спрял техния керван, претърсил чувалите и намерил чашата. Братята разкъсали дрехите си (древен еквивалент на това човек да си скубе косата от мъка) и скоро се озовали обратно пред Йосиф, изплашени за живота си.

Йосиф не знаел какво да направи! Той ги посрещнал добре, плакал заради тях, ял с тях, а накрая им погледил един номер. **Той бил във война със самия себе си.** Братята разочоплили коричката на неговата най-стара и най-дълбока рана. А той предпочитал да бъде обесен, но да не им позволи отново да направят същото. От друга страна, те били негови братя и той предпочитал да бъде обесен, но не и да не ги загуби отново.

Прощаването се колебае по същия начин. То си има свои пристъпи и начала, свои добри и лоши дни. Гняв смесен с обич. Непостоянна милост. Придвижваме се напред, а после завиваме в погрешна посока. Правим крачка напред и падаме назад. Но това е нормално. **Когато стигнем до прощаването, всички ние сме начинаещи. Никой не притежава тайна формула за прощаването. Дотогава, докато се опитвате да простите, вие прощавате. А когато престанете да се опитвате, тогава горчивината се настанява във вас.**

Глава 12

Исус се грижи за нас

Историята на Джина

Според собствените ѝ думи

Станах християнка като млада девойка и се срещнах в колежа със съпруга си. Когато бяхме на възраст малко над 20 години, ние служехме в църквата и имахме 3 деца. Но и аз се почувствах хвърлена в яма като Йосиф, когато след 15 години брак моя съпруг ме изостави и започна да живее с друга жена и да употребява наркотици.

Думите са слаби за да опишат шока, разочарованието и гнева, които ме бяха обзели. Сама с 3 деца, без пари и с корабкруширала вяра, аз се чувствах предадена от единствения човек, който беше „моето семейство.“ **Но стигнах до разбирането, че Бог никога не ме е изоставял.** Докато се борех да създам дом, пълен с обич за децата си и да ги осигурявам с нужното ниво на сигурност, **аз започнах едно пътуване с Бога, което не бих изживяла, ако не беше се случила трагедията на моя развод.**

В началото бях много ядосана на Бога, но с течение на времето започнах да чета Библията за утешение, и по-конкретно псалмите на Давид, които ме караха да плача всеки път, когато ги четях. Тъй като подражавах на примера на Давид и започнах да викам към Бога, Той ми говореше в моята болка. Не мога да обясня добре това, но усещах милостта Му в моя живот, която наистина ме караше да падам на колене и ме променяше.

Това се случи преди около 10 години. Оттогава аз съм силна и непоколебима в моята вяра и посещавам една прекрасна църква. В продължение на години сама отглеждах децата си, уповавайки на Бога, който отвори вратата за мен, за да стана медицинска сестра и да се грижа за семейството си. Чувствам се подобно на Йосиф в това, че е трудно сам да отглеждаш децата си. Това не е затвор, а повече прилича на чакалня. Но въпреки това, то формира живота ми по страхотни начини. **Да бъдеш изоставен и предаден, да виждаш, как живота изглежда, че тръгва в погрешна посока – изпитанията в живота ми се оказа, че са за**

добро.

И още една дума. Чувствам се така, все едно че моята история продължава да се разкрива. Може би някой ден ще имам някое друго ново начало. Сега не само съм доволна от това, което съм, но уповавам на Господа в живота си. Той е доказал, че е верен и аз Го обичам!

„Мъдростта казва: „Тези, които ме намират, намират живот и Господ ще бъде доволен от тях““ (Пр.8:35 – мой превод)

„Мъдрите да не се хвалят с мъдростта си. Силните да не хвалят със силата си. Богатите да не се хвалят с парите си. Но ако хората искат да се хвалят, нека да се хвалят, че Ме разбират и познават. Нека те да хвалят, че Аз съм Господ и че съм милостив и честен, и че Аз върша на земята неща, които са правилни. Този вид хвалене ми доставя удоволствие, казва Господ“ (Йер.9:24-25 – мой превод).

„Мъдростта започва с почит към Господа и разбирането започва с познаването на Святият Бог“ (Пр.9:10)

НАШИЯТ ИЗТОЧНИК НА СИЛА

Вие никога не сте виждали подобна сцена. Играч на баскетбол стои на линията за изпълнение на наказателен удар. Неговият отбор има една точка по-малко от противниковия отбор. Остават още само няколко секунди до края на мача. Играчите и от двата отбора са приведени, готови да хванат отскочилата топка. Стрелецът намества топката в ръката си. Публиката е притихнала. Водачите на агитките на феновете преглъщат притеснено. Отново ще кажа, вие никога не сте виждали такава сцена. Защо мога да бъда толкова сигурен? Защото играчът, изпълняващ наказателния удар никога не е виждал сцена като тази. **Той е сляп.**

Всички други играчи от неговия отбор виждат. Виждат и всички играчи от противниковия отбор. Но Мат Стивън, абсолютен в гимназията и играч в училищната лига в Пенсилвания, е напълно сляп. Неговият брат стои под ринга на баскетболното табло и почуква с празна консервена кутия по баскетболния ринг. Мат чува, дриблира и вдига топката, за да я хвърли към ринга. Ние се чудим защо треньорът на отбора е поставил това сляпо момче да изпълнява този толкова важен наказателен удар. Искате ли кратък отговор? **Защото треньор на отбора е по-големият брат на Мат.**

По-дългият отговор започва години преди това, когато Мат бил роден с две самостоятелни ретини. Той загубил лявото си око, когато бил в 5-ти клас, а дясното – когато бил в 6-ти клас. Но въпреки, че Мат не може да вижда, неговият по-голям брат Джо имал достатъчна прозорливост и за двамата. През цялото им детство Джо помагал на Мат на прави невъзможното: да кара колело, да се пързала с кьнки и да играе футбол. Така че, когато Мат станал треньор на баскетболния отбор, той довел по-малкия си брат със себе си като отговорник за екипировката и обзавеждането. Преди това Мат никога не е тренирал или играл в отбор. Но с помощта на Джо, той тренирал изпълнение на наказателни удари след всяка тренировка на отбора. Дълго след като играчите си заминавали, братята оставали – по-младият на линията за изпълнение на наказателните удари, а по-големият – под баскетболния кош, почукващ с една дълга пръчка по ринга. **И ето, на този Мат, за този мач в турнира, е възложено да изпълни наказателен удар.**

Джо убедил съдиите и противниковия отбор да позволят на Мат да играе. Всички си мислели, че това е великолепна идея. Но никой не си представял, че резултатът от мача ще зависи от изпълнението на този наказателен удар. Спортната зала на гимназията е притихнала. Джо чука с консервната кутия по железния ринг на баскетболното табло. В трибуната майката на Мат се опитва да държи здраво видеокамерата. Мат дриблира, спира се и стреля. Кош! Резултатът в мача е изравнен! Остава да бъде изпълнен втория наказателен удар. Крясъците и виковете на зрителите в залата заплашват да повдигнат тавана и във въздуха. Най-после публиката се успокоява, така че Мат може да чуе чуването по ринга и никога невиданата сцена се повтаря отново. За втори път – кош и отборът на Мат повежда резултата с една точка! Противниковият отбор грабва топката и с дълъг пас я изпраща под коша на отбора на Мат, където я хваща техният съотборник Хейл Мери, който стреля веднага, но не улучва. Мачът свършва и Мат е герой. Всички крещат и се радват, а през това време геройят Мат се опитва да намери пътя към скамейката на играчите. И сещате ли се кой идва да му помогне? Познахте! Джо. **Големите братя могат да направят цялата разлика.**

Нуждаете ли се от такъв брат? Вие не се опитвате да вкарате баскетболната топка в коша, а се опитвате да си изкарвате прехраната, или да си създадете приятел или да разберете смисъла на провалите в живота си. Можете ли да използвате помощта и защитата на Един силен роднина? **Погледнете към небето.**

„Исус, който прави хората святи и онези, които са направени свети, са от едно и също семейство. Затова Той не се срамува да ги нарича свои братя и сестри“ (Евр.2:11 – мой превод).

„Елате при Мен всички, които сте уморени и носите тежки товари, и Аз ще ви дам почивка“ (Мат.11:28 – мой превод).

И Той се грижи за вас. В него „ние имаме Застъпник при Отца, Исус Христос, праведният“ (1Йоан 2:1 – мой превод).

Вашият Брат обещава да „снабди всяка ваша нужда според Неговите богатства“ (Фил.4:19 – мой превод).

Да уповаваме на Него, че Той ще се грижи за нас. „Защото Аз знам плановете, които има за вас“, каза Господ, „планове да ви дам живот и здраве, а не да ви навредя, планове да ви дам надежда и бъдеще“ (Йер.29:11 – мой превод).

До степената до която вярваме и приемаме Божият план за нашия живот, ние ще преминаваме през живота по съответния начин.

Когато хората ни изхвърлят като непотребен боклук в ямата, ние ще се изправим. Бог може да използва това за добро. Когато членове на семейството ни продадат, ние ще стъпим на краката си. Бог ще използва тази болка, за да направи нещо добро.

Любовта победила

„Тогава Йосиф каза на братята си: „Аз съм Йосиф; баща ми все още ли е жив?“ Но братята му не можеха да му отговорят, защото се ужасиха от присъствието му. А Йосиф каза на братята си: „Моля ви, елате близо до мен.“ И те се приближиха. Тогава той каза: „Аз съм Йосиф, вашият брат, когото вие продадохте в Египет. Но сега не скърбете, нито се ядосвайте на себе си, защото ме продадохте тук; понеже Бог ме изпрати преди вас, за да запази живота“ (Бит.45:3-5 – мой превод).

Докато синовете на Яков стояли пред Йосиф, те представлявали жалка картина. Обвинени, че са откраднали сребърната чаша. Козари, загубили способността си да говорят, стоящи пред могъщ управител. Не можещи да предложат нищо, освен молитви, не можещи да искат нищо, освен помощ. Юда разказал на принца тяхната история. Как баща им бил немошен и стар. Как един от синовете загинал и как сега, ако загуби и Вениамин, това със сигурност ще убие баща им. Юда даже предложил той да остане в затвора вместо Вениамин, ако това било нужно, за да бъде спасено неговото семейство. **Те лежали по лице на пода, надявайки се за милост, но получили много повече от това, за което се надявали.**

Йосиф казал на всички служители, както и на неговите преводачи да излязат от стаята. „Тогава Йосиф не може да въздържи себе си“ (Бит.45:1 – мой превод). Покрил с ръце лицето си и започнал да стене от вълнение. Той не плачел тихо и кротко. Той ридаел с пълен глас. Викове те отеквали в коридорите на двореца, повтаряйки очистителните стенания на човек в момент на дълбоко изцеление. Настъпил краят на двадесет и двете години сълзи и излама. **Имало дуел между гневът и любовта, и любовта победила.** Той съобщил новината: „Аз съм Йосиф; баща ми все още ли е жив?“ (ст.3). Единадесет гърла преглътнали с мъка и 22 очи се разширили до размера на чинийка за кафе. Братята, намиращи се в състояние на дълбока раболепност, не смеели да помръднат. Осмелили се да се погледнат помежду си и да произнесат името: „Йосиф?“ Последният им спомен за по-младият им брат бил за един изплашен юноша с преbledняло лице, изплашен, че ще бъде отведен в Египет. Тогава те преброили монетите и измили ръцете си, за да отстранят следите от момчето. Тогава той бил юноша. А сега той е принц? Те бавно повдигнали лицата си.

Йосиф свалил ръцете от лицето си. Сълзите бяха размазали грима на лицето му и брадичката му все още конвулсивно потрепваше. Гласът му беше развълнуван, когато той проговори: „Моля ви, елате близо до мен.“ Те се изправиха на краката си. Бавно, Предпазливо. „Аз съм Йосиф, вашият брат, когото вие продадохте в Египет“ (ст.4). Йосиф им казал да не се страхуват. „Бог ме изпрати тук. Бог направи това. Бог ви пази (ст.7). Според сегашния език това означава: „В нашият склад има много повече от това, което виждате.“

Братята все още не били сигурни кой е този човек. Този човек, който плакал за тях, поканил ги...а след това се погрижил за тях. „Идете и вземете семейството си“, инструктирал ги той, „и елате в Египет.“

Той обещал да се грижи за тях и подпечатал обещанието си с още сълзи. Станал от стола си и прегърнал по-малкия си брат. „Той прегърна брат си Вениамин през врата и плака...целуна всичките си братя и плака над тях, а след това братята му разговаряха с него“ (ст.14-15 – мой превод). Враждебността и гнева се стопили върху мраморния под.

В този момент братята започнали да разбират, че са във от опасност. Гладът продължавал да вилнее. Нивите все още не давали плод. Обстоятелствата все още били враждебни. Но най-накрая, те били в безопасност. Те ще преминат през този труден период. Дали защото са били добри хора? **Не, защото те били семейство. Принцът бил техен брат.**

О, какъв дар! Ние знаем усещането за глад. Подобно на братята на Йосиф, и ние сме се озовавали в периоди на суша. Запасите са привършили. Доставките са се изчерпали. Енергията е изчезнала. **Ние сме стояли там, където са стояли братята.**

Ние сме правили това, което са направили братята. Удряли сме хората, които ни обичат. Дали сме ги

продавали в робство? Може би, не. Но дали сме изгубвали контрола над раздразнителността си? Дали сме подреждали погрешно приоритетите си? Вие кажете. Подобно на овчарите от Вирсавее, ние сме търсили помощта от Принцът, от нашият Принц. Отправяли сме молитви към Него и сме Му разказвали нашите случаи. **Питали сме се, дали Той ще има място за хора като нас.** Това, което братята намерили в двореца на Йосиф, ние ще намерим в Исус Христос. **Принцът е наш брат.**

Историята на Милисент

Според собствените ѝ думи

Бях на 23 години, когато получих първата си работа като учителка. Освен това, наскоро сърцето ми беше разбито. Нямаше никакъв официален годеж, нямаше брак, нямаше деца, нямаше къща с ограда от бяло боядисани дъсчици. Аз бях живяла според „Златното правило.“ Бях добро момиче, но някой друг ще изживее края на приказката. Не и аз.

През първата седмица от дежурството ми в столовата на обяд, аз пристигнах по-рано на терена, жадна да бъда заета с надзираването на децата. **Винаги исках да бъда заета!** Но въпреки това, на този терен щяхме да станем приятели с един мъж, който спаси сърцето ми, а след това, и душата ми. Дий Лукадо беше моят партньор-учител в обедното дежурство. Ние бяхме много различни като хора, но нашата болка беше една и съща, и ние веднага разбрахме това един за друг.

Дий се беше разделил със съпругата си по това време и като мен се бореше да намери своя път. Веднага станахме приятели. (Ако някога за пръв път се оказвали самотен, вие знаете, че единственото нещо, което не искате да усещате, е самотата.) Дватамата с Дий посещавахме всеки мач на училищния отбор по футбол, всяка баскетболна игра, всяка игра в училището – всичко, за да ангажира времето ни и да не отиваме у дома, където знаехме, че ще бъде празен дом, без никакви обаждания по телефона и където никой не ни очакваше.

Една събота Дий планира за учителите посещение на баскетболен мач от висшата професионална лига. Тъй като никога не бях присъствала на такъв мач, аз предложих да мина покрай тях с колата си и заедно да отидем на мача, с цел да не шофирам, паркирам на паркинга и да влизам сама в стадиона. Влязох в хола на Дий, който беше празен, освен купищата книги, покрай всяка стена. Той дойде от задната стая, носейки един кашон. „Моят брат пише книги и аз съм подготвил да ти дам някои от тях. Те са с автограф. Мисля си, че те могат да ти помогнат. Да помогнат за излекуването на сърцето ти.“ Учтиво ги взех и ги поставих в багажника на колата си. Бях чела някои книги за самопомощ и те ме бяха накарали само да се чувствам още по-слаба. Дий и аз никога повече не споменахме за книгите. В края на годината той се сдобри със съпругата си и се премести да живее с нея. Неговото главоболие свърши.

През същото лято, в което се очакваше аз да се ожения, мъжът, за когото щях да се омъжа, се ожени за друга жена. Сърцето ми не можеше да понесе да живея в същата страна и аз емигрирах в Мексико. Избягах с една от книгите, които Дий ми даде - **„В окоето на бурята.“** (Коментар: *Имам оригинала на тази книга, ще я превода и ще ви я изпратя да я четете и вие. Д.Пр.*) Плаках, смях се и започнах да се излекувам, докато я четях. Въпреки че се чувствах самотна...аз не бях самотна. Въпреки че се чувствах премазана...аз не бях самотна. Въпреки че се чувствах изгубена...аз не бях изгубена. Бях забравила, че има Някой, когото би трябвало да обичам повече, в когото да вярвам повече, в когото да уповавам повече.

Бях забравила, че има Някой, който никога няма да ме напусне и никога няма да ме изостави. Бях забравила за безусловната и чиста любов, която ни дава нашият Господ. Благодаря ти, Дий, че ми показва пътя към твоя брат, Макс. Благодаря ти, Макс, че ми показва пътя обратно към Господа.

От вашите Библия си направете списък с прекрасните качества на Бога и ги отпечатайте върху сърцето си.

Моят списък е следният:

1. Бог все още е абсолютен и неограничен. Той все още знае името ми. (Дан.12:1)
2. Ангелите все още отговарят на Неговия призив. (Пс.91:11)
3. Сърцата на управниците все още се огъват при Неговата заповед. (Пс.138:4)
4. Смъртта на Исус все още спасява душите. (2Кор.3:5-6)
5. Духът на Бога все още живее в светиите. (Деян.2:38)
6. Небето все още е на разстояние само една пулсация на сърцето. (Мат.4:17)
7. Гробът е все още само временно жилище. (Йоан 5:28-29)
8. Бог все още е верен. Той не е престанал да бди. (1Кор.1:8-9)
9. Той използва всяко нещо за Своя прослава и за мое окончателно добро. (Рим.8:28)
10. Той използва трагедията за да постигне Своята воля, а Неговата воля е правилна, свята и

съвършена. (2Кор.4:8-10)

11. Скръб може да дойде с вечерта, но радост идва със сутринта. (Пс.30:5)

12. Бог ражда плодове сред нещастieto. (2Кор.1:5-7)

Глава 13

Най-висшето нещо е да вярваме

Бог е в тази криза

В дните предшествали войната с Германия, правителството на Англия възложило да се изработи една серия от афиши. Идеята била да се подберат и отпечатаат окуражаващи лозунги, които да се разпространят по цялата страна. Били използвани главни букви с особен вид, а афишите били отпечатани в прост двуцветен формат. Единствената рисунка била короната на крал Джордж VI.

Първият афиш бил отпечатан и разпространен през септември 1939: ВАШАТА СМЕЛОСТ, ВАШАТА БОДРОСТ, ВАШАТА РЕШИТЕЛНОСТ ЩЕ НИ ДОНЕСАТ ПОБЕДАТА.

Скоро след това бил отпечатан втория афиш: СВОБОДАТА Е В ОПАСНОСТ. ЗАЩИТАВАЙТЕ Я С ВСИЧКИТЕ СИ СИЛИ.

Тези два афиши били поставени навсякъде в Англия. По пероните на ж.п. гарите и в кръчмите, в магазините и в ресторантите. Те били навсякъде. Третият афиш бил отпечатан, но никога не бил разпространен. Повече от 2,5 милиона копия били отпечатани, но били видяни чак 6 години по-късно, когато собственик на книжарница в Североизточна Англия открил един кашон със стари книги, които купил на една разпродажба. Лозунгът бил: ЗАПАЗЕТЕ СПОКОЙСТВИЕ И ВЪРВЕТЕ НАПРЕД.

На афиша била поставена същата корона, както и на предишните два афиши. Той не бил разпространен сред населението, а бил държан в резерв, за да бъде използван в случай на най-голяма криза, като например, завладяване на страната от Германия. Собственикът на книжарницата поставил афиша в рамка и го окачил на стената. Той станал толкова известен, че книжарницата започнала да произвежда нови копия и да ги разпространява във формата на подложки за чашки за кафе, пощенски картички и афиши. Изглежда, че **всички оценили високо напомнянето от предишното поколение да запазят спокойствие и да продължат да живеят.**

И вие можете да направите същото. **Вие не можете да контролирате метеорологичното време.** (Коментар: Въпреки, че привържениците на глобалното затопляне заблуждават себе си и населението, че хората могат да контролират метеорологичното време. Д. Пр.) Не можете да контролирате промените в икономиката. Не можете да спрете появата на цунами или да предотвратите автомобилна катастрофа, но можете да си изработите една стратегия. **Запомнете, Бог е в тази криза.** Молете Го да ви даде план от 2-3 стъпки, който можете да приложите днес.

УПОВАВАЙ И ДЕЙСТВАЙ

Когато сте в криза, потърсете съвет от човек, който се е оказал в подобна ситуация. Поискайте от приятелите си да се молят за вас. Потърсете източници за помощ и подкрепа. Открийте някоя група, която предлага помощ. **Но най-важното е: направете си план.**

Всепризнатият специалист в управлението Джим Колинс дава някои добри съвети. Той и Мортен Ханзен изследвали управлението в кризисни ситуации. Проверили повече 20 000 компании, роейки се в данни, за да намерят отговор на следния въпрос: „**Защо във времена на несигурност някои компании процъфтяват, а други – не?**“ Стигнали до следния извод: „(Успешните лидери) не са по изобретателни. Те не са по-прозорливи в бъдещето. Те не са по-харизматични. Те не са по-амбициозни. Те не са по-благословени. Те не са по-рискуващи. Те не са по-големи герои. И те не са по-склонни да правят големи и смели начинания.“ **Тогава кое е това нещо, което ги отличава от другите лидери? Те водят своите компании с изненадващ метод на самоконтрол, намирайки се в свят, който е неконтролируем. Накрая се оказва, че не оцелява външно бляскавият и пишно украсеният. Оцеляват хората със стабилни ръце и трезви умове.**

Хора като Р. Амундсен. През 1911 той ръководил норвежка експедиция, която се опивала да достигне до Южния полюс. Друга английска експедиция се стремяла да направи същото и била ръководена от Роберт Скот. Двете експедиции преодолявали едни и същи трудности и се движели по един и същ терен. Били

изложени на едни и същи ужасно ниски температури и на непрощаваща нищо околна среда. Имали еднакъв достъп до технологията и оборудването на своето време. **Но въпреки това, Амундсен и неговия екип стигнали до Южния полюс 34 дни преди експедицията на Скот.** Кое нещо е направило разликата? Планирането! Амундсен бил неуморим стратег. Той имал ясна стратегия за ежедневното изминаване на 15-20 мили. Лошо време? 15-20 мили. Не повече, но не и по-малко. Винаги 15-20 мили.

За разлика от него, Скот бил непостоянен. Той довеждал екипа си до изнемогване в добрите времена и стоял на едно място във лошите времена. **Двата екипа имали две различни философии и вследствие на това, стигнали до два различни крайни резултати.** Амундсен спечелил надпреварата без да загуби нито един член на екипа си. А Скот не само загубил надпреварата, но загубил и живота си, и живота на всички членове на неговата експедиция. **И всичко това се случило, поради липсата на план.**

Дали предпочитате да излезете от вашата криза чрез някакво чудо? Може би искате да видите как броят на хлябовете се умножава или как бурното море утихва и става гладко като огледало с едно щракване на пръстите? Бог може да направи това.

Но Той може да ви каже: „Аз съм с теб. Мога да използвам тази криза за нещо добро. Сега, нека да направим план.“ Уповавайте на Него, че ще ви помогне. **Божият суверенитет не отменя нашата отговорност. Точно обратното. Неговия суверенитет подсилва нашата отговорност.** Когато уповаваме на Бога, ние мислим по-ясно и реагираме по-решително. Като Неемия, който казал: „*Ние се помолихме на нашия Бог и поставихме стражи да пазят против тях денем и нощем, понеже са бояхме от тях*“ (Неем.4:9).

Ние се помолихме...и поставихме стражи. Ние уповавахме и действвахме. **Уповавайте на Бога за това, което вие не можете да направите. Подчинявайте се на Бога и правете това, което можете.**

„Така както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите мисли са по-високи от вашите мисли“ (Ис.55:9 – мой превод).

Не позволявайте на кризата да ви парализира. Не позволявайте на тъгата да ви завладява. Не позволявайте на страха да ви плаши. **Погрешно нещо е да не правим нищо.** Да правим нещо е правилното нещо. **А да вярваме е най-висшето нещо.**

БОГ ИЗПОЛЗВА БОЛКАТА

Наскоро закусах с един приятел. По-голямата част от разговора ни беше посветена на здравето на неговия 14-годишен син. Преди 7 години открили тумор зад далака му. Откритието довело до няколко месечни молитви и химиотерапия. Синът оздравял. Сега той играел футбол в отбора на гимназията и раковата клиника е само далечен спомен.

Откриването на тумора беше част от историята, която ме очарова. Когато момчето било на 7 години, то тичало наоколо заедно с братовчедите си. **Един от тях случайно го ритнал в стомаха. Острата болка довела до посещение в болницата. Един бдителен лекар поискал да бъде направена серия от изследвания. А резултатите от изследванията накарали хирурга да открие и да премахне тумора.** След като раковото образование било премахнато, бащата попитал лекаря от колко време то е съществувало в тялото на детето му. Въпреки, че не можел със сигурност да се определи това, формата и размерът на тумора показвали, че той е не по-стар от 2-3 дни. **Следователно - казах аз – „Бог е използвал ритника в стомаха, за да изпрати детето ти да бъде излекувано.“**

А ето и историята на Изабел. Тя прекарала първите си 3,5 години в сиропиталище в Никарагуа. Без майка, без баща. Никакво обещание от където и да е. Заедно с всички сирачета, очакваща да бъде осиновена – надежда, която с времето се смалявала. Всеки изминал месец намалявал шанса Изабел да намери свой дом. И тогава вратата премазала пръстчето ѝ. Заедно с другите деца тя отивала на двора да си играе, когато една летяща врата се затворила върху дланта ѝ. Болката пронизала ръката ѝ и писъкът ѝ отекнал по целия двор. Въпрос: Защо Бог позволи това да се случи? Защо великодушният и всемогъщ Бог позволява едно невинно дете, което и без това е онеправдано, да изпитва допълнителна болка? Може би по този начин Той привлякъл вниманието на Райън Шноке, бъдещият неин баща, който стоял близо до двора. От месеци той и жена му Кристина се опитвали да си осиновят дете. Наблизо нямало друг възрастен, който да помогне на Изабел, поради което Райън влязъл в двора, прегърнал я и я успокоил. Няколко месеца по-късно, когато Райън и Кристина мислели вече да се откажат от идеята си, Райън решил да направи един последен опит. Този път осиновяването се оказало успешно. Сега малката Изабел расте в щастливо и здраво семейство.

Ритник в стомаха? Премазан пръст във вратата? **Бог не произвежда болката, но със сигурност я използва.**

„Боже, чуи моя вик; вслушай се в молитвата ми. Викам към Теб от краищата на земята, когато съм изплашен. Занеси ме далече до висока планина. Ти си бил моя защита, Ти си като здрава кула против враговете ми. Позволи ми вечно да живея в Твоят свят шатър. Позволи ми да намеря безопасност в

подслона на крилете Ти. (Пс.61:1-4 – мой превод).

„Давайте Му всичките си тревоги, защото Той се грижи за вас“ (1Пет.5:7 – мой превод).

„Бог, който дава всяка благодат, ще направи всяко нещо правилно. Той ще ви направи силни, ще ви подкрепя и ще ви пази да не паднете“ (1Пет.5:10 – мой превод).

„Не се тревожете за утрешния ден, защото утрешния ден ще има своите собствени тревоги. Всеки ден си има достатъчно свои тревоги“ (Мат.6:34 – мой превод). *(Коментар: Do not trouble troubles before troubles trouble you – Не се тревожете, преди тревогите да са ви разтревожили – амер. поговорка. Д.Пр.)*

Историята на Брук

Според собствените й думи

Израснах в удивително християнско семейство и бях свидетел на съвършен брак, а родителите ми непоколебимо ме насочваха да живея за Господа. Обичах Бога, но в моята младост се чувствах напълно в дисхармония с това, което означава да живея за Бога.

Когато отидох да уча в колежа, аз пиех...много. След като се дипломирах, продължих да дружа с хора, които публично не ценяха Господа. Искях и продължавах да търся мир, стабилност и удивителен съпруг...но не намерих нито едно от тези неща.

Чувствайки самотата, която върви със стремежа към нещата от този свят, аз реших да напусна работата си и да се преместя на другия край на САЩ, във Вашингтон, за да живея с моите сестри. Мислех си, че близостта до моето семейство ще ми помогне да успокоя болката и ще запълни празнотата. Само след две седмици срещнах Патрик. Той обичаше семейството си, Господа и мен. Започнахме любовна връзка и всичко в живота ми изглеждаше блестящо. След като изминаха 6 месеци, Патрик се разболя и установиха, че е болен от лимфобластична лимфома в 4-ти стадий – детска форма на рак, която обикновено не се среща при възрастните хора. И разсейки от този рак се бяха разпространили навсякъде – в лимфните му възли, в мозъка на костите му – навсякъде. Дните и нощите във Вашингтон се превърнаха в дълги дни и нощи в болниците, където видях истинската грозота на рака. Връзката ви се превърна във връзка между медицинска сестра и пациент, а не във типичната любовна връзка.

Аз плачех...много, молах се...много. Но въпреки това не се върнах в църквата. Нещо повече, аз уповах, че Бог ще преведе Патрик и мен през това изпитание, **но не отдавах похвала на Бога**. Всеки ден многократно отправях молитви към моя небесен Отец, **но не вярвах изцяло на Неговата сила и милост**. Най-накрая моята сестра директно ми каза това. Хедър настоя аз да се върна към християнския начин на живот, с който бяхме възпитани да живеем и да започна да редовно да посещавам църквата. Настоявайки, че аз трябва да започна да вървя в крак с онова, която тя знаеше че вярвам, тя каза, **че единственият начин да премина успешно през това изпитание е изцяло да се осланям на Господа**.

Поради това, когато Патрик не беше в болницата, двамата с него започнахме редовно да посещаваме църквата. Започнахме заедно да се покланяме пред Бога, което за мен доведе до ново измерение на нашата връзка. Поклонението ми напомни, че никои вид рак не е твърде голям за нашия Бог. След 3 дълги години на химиотерапия и облъчване, след толкова много посещения в болниците, че не мога да ги преброя, Патрик вече от 6 години е излекуван от рака.

След като се оженихме, Бог ни напомни колко огромен е Той **и колко обича да ни вижда отново радостни, след като ни беше превел през бурята**. Тогава, противно на всякаква логика и въпреки онова, което изглеждаше като непреодолими медицински барикади по пътя, Бог ни благослови с момиченце. Нарекохме я Милост.

БОГ БЕШЕ В КРИЗАТА

„Сега нямаше хляб по цялата земя; защото гладът беше много жесток, така че Египетската земя и Ханаанската земя изнемоляха от глада“ (Бит.47:13 – мой превод)

През времето, когато Йосиф се борел да се сдобри с братята си, той продължавал да управлява катастрофата. **Вече били изминали 2 години, откакто не бил валил никакъв дъжд**. *(Коментар: Може да ви изглежда встрани от темата, но този 7 годишен период на липса на дъжд сега е немислим за нас. Какво ли ще кажат привържениците на глобалното затопляне? Дали човешката дейност е причинила тази суша? Д.Пр.)* Небето било безкрайно синьо. Слънцето греело безмилостно горещо. Скелети на умрели животни замърсявали терена и на хоризонта нямало никаква надежда за дъжд. Почвата се превърнала на прах. Липсата на дъжд означавала никакво земеделие и животновъдство. А липсата на земеделие и животновъдство означава липса на храна. Когато хората се обърнали с молба за помощ към Фараона, той казал: „Идете при Йосиф; каквото ви каже, това направете“ (Бит.41:25 – мой превод). Йосиф се изправил пред бедствие, което обхванало целия свят.

Въпреки това, сравнете описанието на проблема с крайния резултат. Годишите отминали и хората казали на Йосиф: „*Ти опази живота ни; нека да придобием благоволение на господаря си и ние ще бъдем слуги на Фараона*“ (Бит.47:25).

Хората останали спокойни. Обществото, което било ограбено от този хаос, всъщност било благодарно на правителството, а не го нападало. Човек се пита, дали някога Йосиф е бил обучаван в курс за управление на криза. Ако наистина е посещавал такъв курс, в него са били включени думите, които той казал на братята си: „*Бог ме изпрати преди вас, за да опази живота. Защото вече две години градът върлува в страната; а остават още пет години, в които няма да има нито оране, нито жътва. Бог ме изпрати преди вас*“ (Бит.45:5-7).

Йосиф започнал и завършил своята преценка за кризата с обяснения, свързани с Бога. Той предположил, че Бог е бил в кризата. После той посрещнал кризата с готов план. Той събрал зърното през добрите години и го разпределял, и раздавал през лошите години. Когато хората останали без храна, той им продавал зърното, приемайки в замяна пари, животни, и имущество. След като стабилизирал икономиката, той дал урок на хората за управлението на парите. „*Давайте една пета част на Фараона, а четири части ще бъдат за вас, за да засеете нивите и за храна за вас...*“ (Бит.47:24).

Йосиф никога не съживил умрял човек, но опазил хората да не умрат. Той никога не излекувал болен човек, но ограничавал разпространението на болестта. Той съставил план и се придържал към него. И понеже постъпил така, народът оцелял. **Той триумфирал със спокоен и методичен план.**

„*Тъй като сме заобиколени от толкова голям облак свидетели, нека да отхвърлим всяко бреме и греха, който толкова лесно ни впримчва, и нека с издръжливост да тичаме в надбягването, което е поставено пред нас*“ (Евр.12:1 – мой превод).

Високо над нас има облак от свидетели. Те са хора като Авраам, Яков и Йосиф от всяко поколение и от всяка нация...Вслушайте се внимателно и ще чуете едно множество от деца на Бога, които ви призовават: „**Бягай! Бог ще те преведе през това изпитание!**“

Глава 14

От скръбен до обнадежден

ОЧАКВАТ ВИ НА НЕБЕТО

Колтън Бубро бил само на 4 години, когато оцелял след спешна операция на апандисит. Родителите му били въвн от себе си от радост от неговото оцеляване, но били изумени от неговата история. През следващите няколко месеца Колтън говорел за неговото посещение на небето. Той описвал точно какво са правели родителите му по време на неговата операция и разказвал истории на хората, които срещнал на небето – хора, които той никога не бил срещал на земята, нито пък му е било разказвано за тях.

В книгата „Небето е реалност,“ бащата на Колтън разказва за момента, в който 4-годишното момче казало на майка си: „**Ти си имала бебе, което е умряло в твоя корем, нали?**“ Родителите никога не били споменавали пред своя син за раждането на това мъртво бебе. Той бил твърде малък за да разбере това. Изненадана, майка му го попитала: „**Кой ти каза, че аз съм имала бебе, което е умряло в моя корем?**“ „**Тя ми каза, мамо. Тя ми каза, че е умряла в твоя корем. Всичко е наред, мамо. Тя е добре. Бог я е осиновил.**“ „**Искаш да кажеш, че Исус я е осиновил?**“ „**Не, мамо. Неговият Баща я е осиновил.**“

„Как се казва тя?“, попитала майката. „Какво е името на малкото момиченце?“ „Тя няма име. Вие не й дадохте име.“ Родителите били изумени. Нямало никакъв начин Колтън да знае това. Той си спомнил още нещо, което сподели с тях, преди да излезе навън да играе. „Тя каза, че с нетърпение очаква теб и тате да отидете на небето.“

Някой на небето казва същото за вас. Вашият дядо? Леля? Вашето дете? Те очакват денят, когато Божието семейство отново ще се събере заедно. Не би ли трябвало и ние да очакваме същото?

„(Бог) *ще обърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече, нито ще има вече жалеене, нито плач, нито болка; защото свърши стария порядък на нещата*“ (Откр.21:4 – мой превод).

Първото нещо, което Бог прави на небето, е да изтрие с палеца си бузата на всяко дете, все едно че казва: „Ето, виж... няма вече сълзи.“ Това дълго пътуване ще стигне до своя край. Вие ще Го видите.

А ще видите и тях. В нашия последен дом няма да чуете думата „Довиждане.“ Ние ще говорим за

Добрата Книга и ще си спомняме добрата вяра, но какво ще стане с „довиждане“? То ще изчезне завинаги.

Позволете на обещанието да ви променя. От клюмнали да ви превръща в гърсеци, от скръбни да ви превръща в обнадеждени. От обитатели на страната, където има „довиждане“, да ви превърне в обитатели на небето, където има „здравей.“ Принцът е постановил идването у дома.

ПОВТОРНО ОБЕДИНЕНИЕ НА СЕМЕЙСТВОТО

„Йосиф им даде (на братята си) коли, според Фараоновата заповед, даде им и храна за из пътя. На всеки от тях даде дрехи за премяна, а на Вениамин даде триста сребърника и дрехи за пет премени. И на баща си изпрати десет осли, натоварени с египетски блага, десет ослици, натоварени с жито и хляб, и храна за баща си за из пътя. Така изпрати братята си и те си отидоха; и им поръча: „Да не се карате по пътя.“ И така, те излязоха от Египет и дойдоха в Ханаанската земя при баща си Яков“ (Бит.45:21-25).

Момчетата на Яков се върнали в Ханаан със стил. Изчезнали дрипавите роби и мършавите магарета. Те карали чисто нови каруци, пълни с дарове. Били облечени в кожени елечета и носели ботуши от алигаторска кожа. Техните жени и деца ги видели, още докато били на хоризонта и викали: „Ти се върна! Ти се върна!“ Всички се прегръщали и потупвали по гърбовете.

Яков излязъл от палатката си. Дългата му побеляла коса стигала до раменете му. Прегърбен, кожата на лицето му била изпечена от слънцето и приличала на нещавена кожа. Хвърлил бърз поглед към обгорелите от слънцето лица на синовете си и на цялата плячка. Тъкмо се готвел да ги попита откъде са откраднали всичко това, когато един от тях изгърсил: „Йосиф е жив и сега е управител на цялата Египетска земя.“ „А сърцето на Яков примря, защото не им вярваше“ (Бит.45:26).

Старецът се хванал за гърдите. Наложило се да седне. Тъгата била изсмукала и последната капчица радост от Яков. Но въпреки това, когато синовете му казали какво е казал Йосиф, как той е питал за Яков, как той ги е поканил да отидат да живеят в Египет, духът на Яков се съживил. Очите му започнали да искрят и раменете му се изправили. „Тогава Израел каза: „Това ми стига; синът ми Йосиф е още жив, ще ида и ще го видя преди да умра“ (Бит.45:28)

Тогава Яков е бил на 130 години. Не е бил млад човек. Куцал е с единия си крак и е имал болки в ставите. Но нищо не можело да му попречи да види сина си. Той взел тоягата в ръката си и заповядал: „Товарете имуществото! Отиваме в Египет.“ Цялата група от 70 човека тръгнала на път.

И какво пътуване е било това. Пирамиди. Дворци. Напооявани поля. Силози. Те никога не били виждали такива неща. Тогава настъпил моментът, който очаквали: голяма група царедворци се появили на хоризонта. Колесници, коне и царската охрана. Когато свитата наближила, Яков се навел напред, за да види по-добре мъжът в централната колесница. Когато видял лицето му, Яков прошепнал: „Йосиф, моят син.“

В далечината Йосиф също се навел напред в колесницата си. Казал на кочияша да удари коня. Когато двете групи се срещнали в откритата равнина, принцът не се поколебал. Скочил от колесницата си и се втурнал към баща си. „В моментът, в който Йосиф го видя, той се хвърли на врата му и плака дълго“ (Бит.46:29 – мой превод).

Всички формалности и изисквания на етикета изчезнали. Забравени били приоритетите. Йосиф заровил лицето си в свивката на шията и рамото на баща си. „и плака дълго“ (ст.29). Докато сълзите мокрили робата на баща му, двамата мъже решили никога вече да не се разделят.

Довиждане. За някои от вас тази дума може да е предизвикателството на живота ви. Да преминете през това изпитание, означава да преминете през задушаващата самота и през изсмукващата силите ви мъка. Спите сам в двойно легло. Вървите в коридорите в тиха къща. Улавяте се, че произнасяте „неговото“ име или че протягате към „нейната“ ръка. Подобно на Яков, раздялата може да изтощи вашия дух. Чувствате се като поставен в карантина и изолиран. Останалата част от света продължава да върви напред; а на вас ви е трудно да правите същото. **Но вие не можете – не можете да кажете „довиждане“.**

Ако не можете – окуражете се. Бог е обявил новина. Всички сбогувания са свързани с определен график. Тяхното време изтича, подобно на пясъка в пясъчен часовник. Ако в тронната зала на небето има календар, един ден в него е ограден с червено и в светложълто.

Бог обявява повторно обединение на семейството:

„Самият Господ ще заповяда: „Арахангелю, гърми! Божия тръба, гърми!“ Той ще слезе от небето и умрелите в Христос ще възкръснат – те ще бъдат първите. После останалите от нас, които все още сме живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците, за да срещнем Господа. Да, ние ще вървим във въздуха! И тогава ще има едно огромно повторно семейно обединение с Господа“ (1Сол.4:16-18 – мой превод).

„Господи, Бог на Израел...само Ти си Бог на всички царства на земята“ (4Ц.19:15 – мой превод).

„Нямам никой друг на небето, освен Теб; не искам нищо друго на земята, освен Теб“ (Пс.73:25 – мой превод)

„Господ е поставил престола Си на небето и Неговото царство владее над всичко“ (Пс.103:19).

„Чух силен глас от престола, който казваше: „Сега Божието присъствие е с хората и Той ще живее с тях, и те ще бъдат Негови хора. Самият Бог ще бъде с тях и ще бъде техен Бог“ (Откр.21:3 – мой превод).

Глава 15

Вярвайте в Бога до победата

БОГ ВИЖДА СЪЛЗИТЕ ВИ

Преди няколко дни 20 000 от нас бягаха по улиците на Сан Антонио, за да съберат дарения за изследване на рака на гърдата. Повечето от нас бягаха от доброта, щастливи да пробягат 3 мили и да дарят по няколко долара за каузата. Малцина бягаха в памет на любими хора, които са умрели от тази болест, а други – в чест на някой, който е бил излекуван от тази болест. Но нямаше друг бегач, който да беше по-въодушевен от един човек, който видях. Шарена кърпа покриваше голата ѝ глава, а черни очила засенчваха очите ѝ. **Тя беше болна от рак. Докато ние бягахме, мотивирани от добротата, тя бягаше, мотивирана от убедеността.** Тя знаеше как се чувстват жертвите на рака. Тя беше там.

Фразата „Аз съм бил там“ се среща е християнските хорови песни. Исус прошепва на самотните: „Аз съм бил там.“ На обезкуражените Христос кима с глава и казва: „Аз съм бил там.“ Исус е бил там. Той е изживял „цялата болка и всички изпитания“ (Евр.2:18 – мой превод). Исус е бил достатъчно ядосан, за да прочисти храма, бил е достатъчно гладен, за да яде сурово жито и е бил достатъчно объркан, за да плаче публично.

С каквото и ситуация да се озовете, Той знае как се чувствате. Вие си мислите за утрешните предизвикателства, за сметките, които ще трябва да платите следващата седмица, не знаете какво ще ви донесе календара за следващия месец. Бъдещето ви изглежда безплодно като Синайската пустиня. „Как ще се справя с моето бъдеще?“

Бог знае от какво се нуждаете и къде ще бъдете. Уповавайте на Него. Днешното разяждане, причинявано от мислите за утрешните проблеми, изсмуква силата, от която се нуждаете сега, превръщайки ви в анемичен и слаб човек.

Мога ли да споделя с вас някои предложения, за да ви помогна да преминете през трудните дни?

- Посрещайте страховете си с вяра. Правете това, което нашият баща ни подтикваше да правим двамата с брат ми. Всяко лято семейство Лукадо отиваше на екскурзия от Западен Тексас до Скалистите планини. Баща ми обичаше да лови пъстърви в пенливите бързеи на реките. Но той знаеше, че теченията са опасни, ако синовете му не са внимателни. Когато пристигнахме на мястото, той разузнаваше, за да намери безопасно място за пресичане на реката. Той вървеше успоредно на брега, докато намери редица от стабилни камъни, по които да минем от единия бряг на другия. Той даже добавяше няколко допълнителни камъни, за да компенсира тесните ни крачки. Докато ние наблюдавахме, той правеше изпитание на камъните, знаейки, че ако те могат да понесат неговото тегло, те ще понесат и нас с брат ми. Веднъж, докато се намираще на отвъдния бряг, той ни извика да отидем при него. Той каза: „Не се страхувайте, разчитайте на мен.“ **Дали между вас и Исус има река на страха? Пресечете я за да идете при него. Вярвайте, Той се грижи за вас.**

- Върнете се при историите, разказвани в Библията. Прочитайте ги многократно. Помнете, че вие не сте първия човек, който плаче. И вие не сте първият човек, на когото е било помогнато. **Четете историята и запомнете, че тази история е ваша!** Но предизвикателството е твърде голямо? Четете историята. Вие прекосявате Червено море с Моисей. Имате твърде много тревоги? Четете историята. Вие сте този, който получава небесната мана, идваща от небето заедно с израелтяните. Или пък раните ви са твърде дълбоки? Четете историята. Това сте вие, Йосиф, вие прощавате на вашите братя заради това, че са ви изоставили.

- Разбъркайте делвата на молитвата. Да предположим, че някаква тревога се изпречва на вашия път. Докторът решава, че вие се нуждаете от операция. Той е открил някаква бучка и счита, че е най-добре вие да бъдете опериран и тя да бъде премахната. Поради това, ето ви и вас - излизате в кабинета на лекаря. **Току-що ви е връчена тази чаша на тревогата. Какво ще направите с нея?** Можете да излеете съдържанието ѝ в един от двата съда. Можете да излеете вашата лоша новина в казана на тревогата и да извадите лъжицата. Запалете огъня. Сварете на него съдържанието на казана. Разбъркайте го – повече и по-продължително.

Потопете се в лоши мисли за известно време. **Не след дълго вие ще имате възхитителна смес на песимизма.**

А каква е другата възможност? Излейте чашата с тревогата в гърнето на молитвата. Още преди да бъде затворена вратата на лекарския кабинет след вас, връчете проблема на Бога. „**Боже, приемам пълната си зависимост от Теб. Нищо не идва при мене, което да не е минало през Теб.**“ Вашата част от работата в тази ситуация е молитвата и благодарността. А каква е Божията част? Мир! „*Вие ще изживеете Божия мир, който надвишава всяко нещо, което ние можем да разберем. Неговият мир ще пази сърцата ви и умовете ви, когато живеете в Христос Исус*“ (Фил.4:7 – мой превод).

Накрая искам да ви окуража да помните, че Бог е замесен във вашия живот. Той ще се грижи за вас. Защо е важно да помним това? Защото знанието, че Бог управлява, контра-балансира тайната, свързана със „Защо“ и „Как“.

Бог създава план за нашето добро. Във всички спънки, неуспехи и грешки, Той подрежда най-доброто за нашето бъдеще. Всяко събитие в нашия ден е проектирано да ни привлича към Бога и към крайната точка на нашето пътуване. „(Бог) *изработва всяко нещо в хармония с целта на Неговата воля*“ (Еф.1:11 – мой превод). **Всяко нещо означава всяко нещо. Няма изключения.** Той ще ви преведе през изпитанията.

„*Господи, Боже мой, Ти си извършил много чудеса. Твоите планове за нас са много. Ако се опитам да ги кажа всичките, те са твърде много за да бъдат преброени*“ (Пс.40:5 – мой превод). Вярвате ли, че няма зло, което да е недостижимо за Бога? Какво щеше да се случи, ако Йосиф се беше отрекъл от Бога? На всяко място по неговия труден път той би могъл да се изпълни с горчивина и да се отдели от Бога. „Не мога повече. Не мога повече. Аз си заминавам.“

И вие също можете да се откажете от Бога. Гробището на надеждата е препълнено с души, които са търсели малък Бог. Не бъдете сред тях.

Историята на Лили

Според собствените ѝ думи

Израснах в идеален, но не съвършен дом. Семейството ми обичаше и служеше на Бога, но сърцето ми не беше на правилното място. Когато бях на 16 години, баща ми умря внезапно от аневризъм на мозъка. Тъгата ми беше много голяма. Бог беше верен: той утешаваше и снабдяваше семейството ми по много начини. Но моето сърце все още не беше Негово.

Станах потисната и тази потиснатост доведе до безразборно хранене. Животът ми се разпадна на парчета и аз чувствах, че единственото нещо, което мога да контролирам е телесното ми тегло. Заболях от булимия.

Мислех си, че контролирам безразборното си хранене – докато един ден се събудих и осъзнах, че не мога да контролирам желанието си да повръщам. Даже не бях сигурна, дали всъщност искам това да спре. Мозъкът ми дотолкова се помрачи, че аз мислех лоши неща за себе си. Но въпреки това, Бог беше с мен във всичко това. Небесният ми Отец ме повика в моята тъмнина. Аз изповядах греха си пред Него и пред мама. Тя се превърна както в мой партньор в понасяне на отговорностите, така и в партньор в молитвите. Самият Бог ми показа, че единственият начин да изляза от тази яма, е да позволя на Неговата истина да почисти моя мозък. Започнах да уповавам изцяло на Неговото Слово. Където и да отивах, носех в себе си картончета с написани на тях стихове. Когато в мен влизаше някоя унищожителна мисъл, аз изваждах картончето, на което беше написана истина от Божието Слово и го прочитах гласно. **С тази първоначална стъпка аз бавно започнах да възприемам себе си такава, каквата Бог ме вижда.**

Чрез Божията сила, която работеше в мен, аз научих тези неща, които Той харесваше в мен. Освен това научих, че Исус ме хвана за ръка и ме извади от ямата. Бог ми даде толкова много шансове, които аз не заслужавах. Той винаги е верен и винаги е пълен с непокатима любов и състрадание към нас. Това се случи преди 10 години. Слава на Бога! Никога не съм била по-свободна, отколкото съм сега в Него. Той притежава цялото ми сърце.

„*Хора, уповавайте на Бога през цялото време. Казвайте му всичките си проблеми, защото Бог е нашата защита*“ (Пс.62:8 – мой превод).

„*Аз съм Господ, твоя Бог, който те учи да правиш това, което е добро, който те води по пътя, по който трябва да вървиш*“ (Пс.48:17 – мой превод).

„*Бог е добър към всеки човек; Той е милостив във всичко, което е направил*“ (Пс.145:9 – мой превод).

„*Ти си записал всичките ми тревоги. Ти съхраняваш списък на сълзите ми*“ (Пс.56:8 – мой превод).

„*Не се страхувай, защото аз те спасих. Призовах те по име и ти си Мой*“ (Ис.43:1 – мой превод).

„*Ти вървиш пред мен и си зад мен. Поставяш ръката на благословието си върху главата ми*“ (Пс.139:5 – мой превод).

„Онези, които познават Господа, уповават на Него, защото Той няма да изостави хората, които идват при Него“ (Пс.9:10 – мой превод)

КРАЙНАТА ПОБЕДА

„За да можете да знаете каква е надеждата на Неговия призив, какви са богатствата на славата на Неговото наследство в светите и какво е превъзходното величие на Неговата сила към нас, които вярваме, според работата на Неговата могъща сила, която Той изработи в Христос, когато Го възкреси от смъртта и Го постави да седи от дясната Си страна в небесните места, далече над всяко началство и власт, и могъщество, и господство, и над всяко име, което е наречено, не само в тази епоха, но и в епохата, която ще дойде“ (Еф.1:18-21 – мой превод).

Животът обръща всеки човек с главата надолу. Никой не се отървава незасегнат. Нито жената, която открива, че съпругът ѝ има любовна връзка с друга жена. Нито бизнесменът, чиито инвестиции са незаконно обсебени от някой нечестен колега. Нито юношата, който открива, че резултатът на вълнуваща любовна нощ е изненадваща бременност. Нито пасторът, който усеща, че вярата му е разклатена от въпросите за страданието и страха. **Ще бъдем глупави, ако си мислим, че ние сме неуязвими.** Също толкова глупави ще бъдем, ако си мислим, че окончателната победа е за злото.

Библията е пълна с постоянния призив на вярата: Бог преработва злото и го превръща в праведност. Може би вие четете тази книга, защото търсите бързо справяне с вашите проблеми. „Как да преодолеем препятствията с 5 лесни крачки.“ Съжалявам, че ще ви разочаровам. Аз нямам лесно решение или някаква магическа пръчка. Аз съм намерил нещо – Някой – който е много по-добър. Самият Бог. Когато Бог застава в средата на живота, злото се превръща в добро.

Не видяхме ли това в историята на Йосиф? Обременен с временни поражения: отхвърлен от семейството, изселен в друга страна, робство и затваряне в затвора. Но въпреки това, той се появява победоносно, герой на неговото поколение. Сред последните му думи е следния негов коментар към братята му: „*Вие намислихте зло против мен; но Бог го намисли за добро*“ (Бит.50:20).

Това е повтарящ се еталон в Библията. **Зло. Бог. Добро.**

Виждате ли кръста на хълма? Можете ли да чуете как войниците забиват гвоздеите? Враговете на Исус се хият самодоволно. Демоните на Сатаната се крият. Всичко, което е зло, потрива радостно ръце. Сатаната прошепва: „Този път аз ще победя.“

През тихата събота е изглеждало, че той наистина е победил. Последно дихание. Смачкано тяло. Мария плаче. Кръвта се стича надолу по дървеното стъбло на кръста и попива в пръста. Когато слънцето залязло, ученици свалили Божия Син от кръста. Войниците запечатали гроба и нощта паднала над земята.

Но това, което Сатаната бил планирал като окончателно зло, Бог го използвал за окончателно добро. Бог изтърколил камъка, който затварял гробницата. Исус излязъл навън в неделя сутринта, с усмивка на лицето и с бодра походка. И ако се вгледате отблизо, вие ще видите как Сатаната офейква от гробището с подвита опашка между краката си. Той мърмори: „Ще победя ли някога?“

Не. Той никога няма да победи.

Списък на преведените от мен книги или подбрани мисли на велики хора, които мога да ви изпратя безплатно по електронната поща в PDF формат

1. Аз и моята голяма уста - Джойс Майер
2. Брактът - не само да оцелява, но и да процъфтява – Суиндъл
3. Бог ще ви преведе през изпитанията – Макс Лукадо
4. Въпроси и отговори - 622 въпроси и отговори на библейски теми - Едуард Фюдж
5. Глад за разбиране - Калвин Милър
6. Да се срещнем в библиотеката – Суиндъл
7. Давид – Суиндъл

8. Добрата новина за безпокойството - Уилям Бекъс
9. Добрият живот – Чарлз Колсън и Харолд Фикет
10. Естир – Суиндъл
11. Живот, който винаги сте искали - Джон Ортберг
12. Здравото семейство – Суиндъл
13. Изненадани от Библията – проф. Райт
14. Илия – Суиндъл
15. Йов - Суиндъл
16. Йосиф – Суиндъл
17. Как трябва да живеем сега - Чарлз Колсън
18. Когато Бог прошепне твоето име - Макс Лукадо
19. Кой е прав - Бог или Дарвин - Кели Сегрейвс
20. Милост, повече отколкото заслужаваме - Макс Лукадо
21. Мир с Бога - Били Греам
22. Моисей – Суиндъл
23. Молитвата на Явис - Брус Уилкинсън
24. Мъжки разговор – Суиндъл
25. Нещо повече - Катрин Маршал
26. Основи на християнството - Джон Стот
27. Обикновено християнство – К. С. Луис
28. Отговори на житейските проблеми – Били Греам
29. Павел – Суиндъл
30. Победа в Христос - Чарлз Трюмул
31. Победата на разума – Родни Старк
32. Посланието на Проповедта на планината - Джон Стот
33. Преведени проповеди от различни автори - общо 271 бр.
34. Проповеди от Бил Букнайт - 24 бр.
35. Проповеди от Виктор Шепърд - 255 бр.
36. Проповеди от Кърк Нийли - 178 бр.
37. Проповеди от Макс Лукадо - 20 бр.
38. Проповеди от Спържън - 28 бр.
39. Просто християнин – проф. Райт
40. Религиозна класика – христоматия
41. Роден отново – Чарлз Колсън
42. Свободни в Христос - Сесил Хуук
43. Силата на Бога да променя живота ви – Рик Уорън
44. Стремеж към почтен характер и християнски живот - подобрани мисли

- Част 1а – Как да живеем
- Част 1б – Как да живеем
- Част 1в – Как да живеем
- Част 2 – За молитвата
- Част 3 – За човешките отношения
- Част 4 – За решителността, смелостта, страха и волята
- Част 5 – Да се подчиняваме на Бога и на родителите си
- Част 6 – За позитивния подход, радостта, щастието и смеха
- Част 7 – За приятелството
- Част 8а – Оpozнаване на Бога, как работи Бог и за Божията милост
- Част 8б – Оpozнаване на Бога, как работи Бог и за Божията милост
- Част 9 – Да не съдим другите, да не обвиняваме, да не отмъщаваме
- Част 10 - Справедливост и несправедливост, добро и зло
- Част 11 - За Светия Дух и духовността
- Част 12 - За греха, изкушението и бдителността
- Част 13 - Смирение, кротост, покорството, слава, гняв, гордост, високомерие и самолюбие
- Част 14 - Как да говорим и как да мълчим
- Част 15 - За любовта и омразата
- Част 16 - За разкаянието и опрощението
- Част 17 - Отмъщение, състрадание и толерантност
- Част 18 - Търпение, издръжливост и отчаяние, упоритост и нерешителност
- Част 19 - Престъпление, наказание и дисциплиниране
- Част 20 - Страст, чувства и емоции, страх, ужас и смелост
- Част 21 - Завист, ревност, богатство и успех
- Част 22 - Глупост, суета, лицемерие и самохвалство
- Част 23 а - Вяра, надежда, доверие, увереност и съмнение
- Част 23 б - Вяра, надежда, доверие, увереност и съмнение
- Част 23 в - Вяра, надежда, доверие, увереност и съмнение
- Част 24 - Достоянство, почтеност, честност и непротиворечивост
- Част 25 а - Мъдрост, благоразумие, разум, разбиране и обучение
- Част 25 б - Мъдрост, благоразумие, разум, разбиране и обучение
- Част 25 в - Мъдрост, благоразумие, разум, разбиране и обучение
- Част 26 - Задоволство от живота, щедрост и даряване
- Част 27 - Благодарност, благородство и хваление на Бога
- Част 28 - Трудолюбие, усърдие, старание и мързел
- Част 29 - Свобода, робство, самодисциплина, дълг и отговорност
- Част 30 – Самосъжаление
- Част 31 а - Истина, лъжа и заблуда
- Част 31 б - Истина, лъжа и заблуда
- Част 31 в - Истина, лъжа и заблуда
- Част 32 - Оплакване, огорчение и недоволство

- Част 33 - Душевен мир, християнска любов и милосърдие
- Част 34 - Отношение на християнина към другите религии и към атеизма
- Част 35 а - За нашият избор и за нашите приоритети
- Част 35 б - За нашият избор и за нашите приоритети
- Част 35 в - За нашият избор и за нашите приоритети
- Част 36 - Стремез към Бога, към духовната зрелост и към светостта
- Част 37 - Демони и дяволи
- Част 38 - Факти и данни за Исус, за човешкото тяло, за света, за вселената и живота и изказвания на велики хора
- Част 39 - Изпитанието, страданието и чакането
- Част 40 - Как Бог пречупва упорството на човека
- Част 41 - За евангелизацията
- Част 42 - Деца, родители и семейство
- Част 43 - Смисълът на живота, на смъртта, на ада и на целомъдрието
- Част 44 - За Библията и църквата
- Част 45 - За кръстът на Христос, за нашият кръст и за служението ни на Бога
- Част 46 - Минало, настояще и бъдеще
- Част 47 - За действието, за мисленето, за активността и пасивността
- Част 48 - Бог променя хората
- Част 49 - Самота и самоубийство
- Част 50 - Сърце и ум, вяра и наука
- Част 51 - Красота, съвършенство и мечти
- Част 52 - За кръщаването и спасението
- Част 53 - За ученичеството и последователите
- Част 54 - Традиции, религия и морал
- Част 55 - Бог лекува
- Част 56 - За лидерството
- Част 57 - Божият план за моя живот
- Част 58 - Да се страхуваме само от Бога и от нищо друго
- Част 59 - Някои Библейски пророчества, които са се сбъднали
- Част 60 - Хумор, мисли и интересни истории
45. Тайните на лозата - Брус Уилкинсън
46. Тайната на щастието – Били Греам
47. Той е там и Той не мълчи - Франсис Шейфър
48. Управлявайте чувствата си - Джойс Майер
49. Цар Давид - Дейвид Пиърс
50. Целенасочената църква - Рик Уорън
51. Целенасочен живот – Рик Уорън
52. Цената на ученичеството - Дитрих Бонхофер